

KỶ NIỆM 10 NĂM NỘI SAN SEN TRẮNG ÂU CHÂU

LỜI TỎ

Lật những trang báo cũ, từ Lời ngõ đầu tiên của Ban Hướng Dẫn Âu châu, đến những trang, mục và những sáng tác lớn nhỏ của Lam viên Âu châu, mà Nội san Sen Trắng Âu châu đã chuyển tải đến quý vị suốt 19 số báo.

Đọc lại những hàng chữ thực hiện trên giấy trắng mực đen, chúng tôi xin mạn phép tác giả được đăng lại những trang, mục, những sáng tác của các ACE Lam viên tại Âu châu đã thường xuyên, hay có lần đóng góp cho tờ Nội san này.

Mỗi số báo chúng tôi xin trích đăng lại những sáng tác, hoặc trọn bài, hoặc chỉ một phần của bài viết. Những bài được đăng lại không phải mang ý nghĩa là những bài hay nhất, mà bài viết tái đăng lại chỉ là hình thức tiêu biểu của số báo đó ; Để không nặng nề số báo 20 này, bài tái đăng là những bài ngắn, gọn, và mỗi tác giả dù thường xuyên đóng góp bài vở cho Nội san cũng chỉ được chọn một lần cho một số báo tiêu biểu trong suốt chặng đường 18 số qua mà thôi. Vì chỉ là tia nhìn lướt nhanh trên 18 số báo, nên dĩ nhiên còn rất nhiều tác giả trong Ban Biên Tập không có bài đăng lại trong phần 2 "Kỷ niệm 10 năm" này, nhưng không có nghĩa là tác giả đó "bị bỏ quên".

Mười năm qua, được sự hỗ trợ không ngừng của Thầy Phương trưởng chùa Viên Giác, và được sự đóng góp tích cực của các ACE trong Ban Biên Tập, của các ACE Lam viên xa gần trên thế giới. NSST Âu châu mới còn tồn tại đến ngày hôm nay.

Trước khi đọc lại những bài đăng lại, BBT NSST Âu châu, chúng con xin thành kính vô cùng tri ân Thầy đã hỗ trợ và giúp đỡ chúng con.

Chân thành cảm ơn các ACE đã đóng góp và cổ võ bằng bài vở hoặc bằng tinh thần cho tờ Nội san trong suốt 10 năm qua.

Nhớ mãi những kỷ niệm cũ
Ban Biên Tập Nội san Sen Trắng Âu châu

NSST 01

LỜI NGỎ

Sự thành lập GDPT ở Âu châu là công khó của GHPGVNTN/AC. Quý Thầy, đặc biệt Thượng Tọa Thích Minh Tâm đã quan tâm thật nhiều đến tổ chức. Qua 2 lần triệu tập Huynh trưởng trong các khóa học Phật pháp tại Âu châu kỳ 1 năm 1989 tại Hòa Lan và kỳ 3 năm 1991 tại Đan Mạch, nhưng số Trưởng hiện diện quá ít nên chỉ mới gây được mầm móng cho cao trào. Mãi đến ngày 28/7/91, nhân lễ Khánh thành chùa Viên Giác tại Hannover, Đức quốc, một Ban Điều Hành lâm thời GDPT tại Âu châu mới được thành lập. Và sau đó, vào ngày 16/11/91, một đại hội Huynh trưởng toàn châu được triệu tập, cũng tại chùa Viên Giác, nhân trại Huấn luyện HTrg sơ cấp Lộc Uyển và cấp 1 A-Dục, đã bầu cử chánh thức Ban Hướng Dẫn Trung-Ương GDPT Âu châu.

Đến ngày 23-07-93 nhân trại HỌp bạn và đại hội HTrg toàn châu tại Amiens, Pháp quốc, bản nội quy được chung quyết, nhiệm kỳ 2 của Ban Hướng Dẫn Trung Ương Âu châu được bầu lại và bổ sung cho đủ các ban viên.

Ngay từ ngày được thành lập, nhiều anh chị em, trong cũng như ngoài Ban Hướng Dẫn Trung Ương, thiết tha có được tờ Nội San để làm nhịp cầu liên lạc, trao đổi kinh nghiệm sinh hoạt, và nhất là sưu tầm tài liệu tu học. Tầm lợi ích của Nội San rất quan trọng, không ai phủ nhận được.

Tuy nhiên, Ban Hướng Dẫn Trung Ương Âu châu rất âu lo nên đắn đo mãi. Nhân lực và khả năng sẵn có của đoàn viên có thể thực hiện được, nhưng vấn đề tài chánh lại là huyết mạch. Một số tờ báo tại Pháp, hoặc ở Mỹ, phải thổi thân thành bản tin và nhiều tờ báo khác phải mai một, là những hình ảnh thực tế để ta tự xét mình.

Dù chi phí ấn hành đã được quý Thầy tại các chùa hứa khả giúp đỡ, chỉ còn lại bui phí chuyển gởi cũng đã thấy quá nặng nề rồi.

"Làm việc gì, trước phải nghĩ đến kết quả", đó là phương châm làm việc của Ban Hướng Dẫn Trung Ương Âu châu.

Dù có lắm sự cân nhắc, dè dặt, nhưng qua sự quyết tâm của đa số và nhu cầu đòi hỏi của tổ chức, đặc biệt Ban Hướng Dẫn quốc gia Pháp và Đức hối thúc mãi trong những kỳ họp, do đó phiên họp Ban Hướng Dẫn Trung Ương thu hẹp ngày 3, 4-12-94 tại Hòa Lan và trong ngày 11, 12-03-95 tại Đức, Ban Thường Vụ quyết định thực hiện tờ Nội San của GDPTVN tại Âu châu, mang tên Sen Trắng, mỗi năm 2 kỳ.

Sen Trắng Âu châu tự biết mình là em út ở hải ngoại nhưng tin thâm sâu vào lý Nhân Duyên, nên can cường ra mắt:

* Đây không phải là cơ quan tranh đấu, nghị luận, mà chỉ là nơi sưu tập những lời dạy của Phật, Tổ, Thầy ..., là tiếng nói xây dựng, trao đổi những kinh nghiệm tu học, sinh hoạt giữa những lam viên theo truyền thống thân ái bất biến từ nửa thế kỷ qua.

* Đây không phải là cơ quan kinh tài, chỉ mong sao nhận được vừa đủ sự ủng hộ của chư vị đạo tâm, cùng đoàn viên tân cựu GDPT khắp nơi, về mặt tinh thần, công sức hoặc tài chánh để có đủ trợ duyên mà tồn tại trong sứ mệnh giáo dục Thanh Thiếu Nhi như tôn chỉ và mục đích của nó. Đặt hy vọng vào sự đóng góp quý báu trên để Sen Trắng không yếu mạng.

* Sen Trắng chào đời trên đất Âu châu -miền tuyệt giá - nếu diễn dịch theo nghĩa trắng thì yếu tố "*địa lợi*" không có (sen làm sao sanh trưởng trên tuyết); "*thiên thời*" thì khả dĩ, vì đúng lúc có nhiều sự khát khao của đồng hương tỵ nạn; riêng "nhân hoà" thì vững tin lắm, vì được các Giáo Hội tại Âu châu thương mến, nâng đỡ tận tình. Các Ban Hướng Dẫn quốc gia và đơn vị Gia Đình biệt lập đều có sự tương kính, hài hòa, đoàn kết chặt chẽ, một yếu tố nội tâm tối ưu quan trọng để kỳ vọng sự trường tồn và sáng lạng ở tương lai.

Ban Hướng Dẫn Trung Ương Âu Châu.

NSST 02



SEN ÂU CHÂU.

(Tri ân các Trường gây dựng các GD tại Âu châu.
Riêng cho Mai, Đống, Giao, Huyền Đan.)

Đầm sen đang độ xinh tươi,
Bống theo "cộng nghiệp" tả tơi nhụy đài.
Đóa thì trầm lại bùn lầy,
Ướm thêm sức sống chờ ngày khai hoa.
Đóa thì phiêu bạt phương xa
Trời Âu, đất Mỹ mượn là "quê hương"
Vốn dòng kết chặt tình thương
Nên dù lạ đất, sắc hương vẫn nồng.
Âu- châu Pháp, Đức tiên phong
Trồng Sen xứ tuyết hằng mong nảy mầm.
Nghe chuông về góp thanh âm,
Trại Troyes phát khởi, hằng trăm lời nguyên.
Rồi thì Thụy sĩ, Amiens,
Đức, Bỉ, Đan Mạch đầm sen lớn dần.
Bốn năm nay đến số ngàn
Áo Lam, Sen Trắng lan tràn toàn Châu,
Nhìn Sen phát triển nhanh mau,
Lòng này cảm thấy rạo rạo hân hoan.
Mong Sen thực hiện chu toàn
Châm- Ngôn, Điều- Luật. : " Khuôn vàng " nhà Lam
Con đường Lý Tưởng thậm thâm,
Khai quang, phá ám, hương Tâm y về.

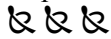
Chí Pháp.

NSST 03



A Lô ... A lô ...

Bà con cô bác nghe đây.. a lô a lô. Đây là bài tường thuật giới thiệu từng cá nhân trong đội Sen Hồng do chúng tôi tự biên tự diễn về chúng tôi ... thật hấp dẫn... thật độc đáo... nghe đây nghe đây.



Nguyễn Thanh Thảo :

- Nói nhiều như két, nhưng có nhiều ý kiến rất hay. Tuy nhỏ con, nhưng rất hoạt bát, hô lên một tiếng là các bạn trong đội chạy theo muốn đứt đuôi con rắn luôn.
- Có biệt danh là Phật tử Nhị Thiên Đường.
- Ưu điểm: Lanh lẹ, hoạt bát lắm, có nhiều ý kiến rất hay. Hát bài đây Gia Đình thân ái hay tuyệt vời.
- Khuyết điểm: Đóng góp nhiều ý kiến quá nghe cũng mệt tai.
- Là trại sinh cáo già của đội Sen Hồng đó.



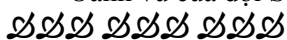
Nguyễn thị Lan Phương

- Nhỏ bé , khiêm nhường.
- Ít nói nhưng có nhiều khả năng rất cao. Đúng là thợ "giấu nghề" đội cần phải khám phá ra thêm .
- Cười thường là thay cho câu hỏi hoặc trả lời cho sự.....
- Hăng hái, sốt sắng trong mọi công việc (nhỏ con, ngon độ).
- Hay mắc cỡ và hồng dấm mắc cỡ.



Lê thị Ngân

- Thầm kín.
- Tánh tình cần được khám phá thêm, có nụ cười dễ thương
- Vui vẻ và thân thiện lắm đó. (Tuy hơi nghiêm nghị đôi chút !). Muốn biết thêm cần phải trực tiếp nói chuyện rồi mới biết.
- Bà cụ non nót . Nhưng chín chắn đối với công việc của Sen Hồng.
- Oanh vũ của đội Sen Hồng đó.



Hứa Mỹ Linh.

- Vui tươi
- Hay nói thẳng ý muốn của mình (Đúng là : Nói gần, nói xa không qua nói thật)
- Đưa ra nhiều ý kiến hay lắm đó, nhưng không biết có "thực hiện" được điều mình đưa ra hay không.
- Thẳng như ruột lợn (?) đấy, nhưng ý kiến đưa ra rất chính xác.
- "Giám đốc" không dám làm. Tại vì
- Lời nói chẳng mất tiền mua
- Lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau.



Hồ Lộc.

- Có giọng cười đặc biệt
- "Dê" thời đại qua giọng cười mà các bạn.
- Mỗi lần trong giờ học có giọng phát biểu không được "uy nghi và oai nghiêm" lắm phải không ? Ai nghe thấy cũng sợ tưởng dữ dằn lắm, nhưng nhìn kỹ lại "khuôn mặt hiền khô queo" hà.
- Người "mông cổ ".



Lê Công Thu

- Nhiều thác mắc.
- Mới có một ngày đã bị cảnh cáo là phát biểu nhiều, để nhường cho các bạn khác, tánh tình rất tế nhị.
- Có mọt ruồi quá ư đặc biệt.
- Có bằng cấp "Học ăn, học nói, học gói mang về".
- Có nhiều ý kiến lắm đó, để quân bình về trí huệ cho nên trong giờ học không biết tay có "mỏi" không ? mà thấy cứ giờ lên giờ xuống hoài ?
- Đề nghị thêm tay giả phòng hồ.



Huỳnh Kim Thành.

- Biệt danh "Hươu cao cổ" vì cao nhất so với trong đội.
- Tánh hay cười, hay mắc cỡ ớ và e ng..a.. ạ ..i
- Một cây trang trí cho tờ bích báo Đặc biệt của Sen Hồng đó. Tánh tình thì dễ thương lắm. - -
- Nhưng đôi khi không biết đi đâu ? mà để cho người ta đi tìm hoài ?
- Nên xin "giấy phép" của đội trưởng để khỏi mất công đi tìm.
- Một Huỳnh trưởng "non" trong tương lai.
- Hoa hậu áo thun của đội Sen Hồng.

NSST 04

CUỘC ĐÁ BÓNG GIAO HỮU QUỐC TẾ TẠI HOÀ LAN

Được tin chị Đoàn Trưởng đoàn Ni Liên cho biết, vào chiều thứ ba ngày 23/07/96 sẽ có buổi thể thao dành cho tất cả trại sinh . Một số đoàn viên Thanh Nữ chúng tôi đề nghị tham gia vào các môn như : Bóng Đá, Bóng Chuyền, Vũ Cầu v.v...

Một trong những môn được phần đông Thanh Nữ chúng tôi hâm mộ lựa chọn nhất là đá bóng, mặc dù vẫn biết môn thể thao này dành cho Nam, nhưng đoàn Thanh Nữ chúng tôi không ngần ngại tiến hành theo dự định của mình. Để chuẩn bị cho cuộc đá bóng được hào hứng và sôi nổi, ngay tối hôm đó chúng tôi bắt đầu chia đội . Điều thú vị nhất là mỗi người tự chọn cho mình một tên cầu thủ nổi tiếng trên thế giới. Và đây chúng tôi xin trân trọng giới thiệu đến quý vị những cầu thủ đã có mặt trong trận túc cầu này :

Köpke, Sammer, Sholl, Hassler, Mathaus, Shearer, Völler, Stresemann, Bierhoff, Kuntz, Romario, De Sar, Pelé, Maradona, Basler, Kluivert, Möller, Platini, De Boer, Baggio, Klinsmann .

Trọng tài : Anh Thị Lộc, Anh Chúc Phước.

Cổ võ tinh thần : Bác Trục Ngô.

Bà bầu : Chị Thiện Hạnh.

Sau khi đội bóng được thành hình, chị em chúng tôi phân chia công việc như : làm bảng số cho mỗi cầu thủ và đặt tên cho hai đội tuyển : Thiện Trắng, Minh Màu. Đặc biệt của cuộc đá bóng giao hữu này là có sự hiện diện của đội vũ "Thiện Minh độc nhất vô nhị", đội vũ này đã từng "dứt" rất nhiều giải thưởng quốc tế trong những năm vừa qua .

Một đêm dài thao thức rồi cuộc thi đấu cũng được bắt đầu, các cầu thủ trong đội ai nấy đều hồi hộp, không biết cuộc thi này sẽ thắng bại về ai. Như quý vị đều biết trước khi "đụng" banh, điều không thể thiếu sót là chào quốc kỳ, không cần suy nghĩ nhiều chúng tôi chọn ngay bài trại ca " Lục Hoà" do anh Phúc Tâm sáng tác.

Cuộc đá bóng bắt đầu, mới vô vị thiếu kinh nghiệm nên 20 cầu thủ chúng tôi "ùa" nhau dành trái banh, làm cho khán giả bao vây sân vận động phải phá lên cười giòn giã .Với sự giúp đỡ của Bác Gia Trưởng GDPT Chánh Niệm, 15 phút sau chúng tôi mới bắt

đầu làm quen với trái banh và cuộc thi trên sân cỏ trở nên sôi động hơn. Ba mươi phút bắt phân thắng bại với tỷ số 1 : 1 , chúng tôi nhất quyết phải chọn cho được đội thắng, nên cuộc đá bóng được tiếp tục với năm cú đá phạt đền (11m). Mỗi đội cử ra 5 cầu thủ "xuất sắc" nhất để tranh tài. Kết quả đội Minh Màu đã thắng với tỷ số 2 : 1 .

Tóm lại cuộc thi đấu giao hữu quốc tế đã đem đến cho Đoàn Thanh Nữ chúng tôi rất nhiều vui nhộn, đã chứng minh rằng Nữ cũng có thể đá bóng một cách "thành công" không thua gì phái Nam .

Điều vinh dự cho hai đội tuyển là có sự hiện diện của thầy Trí Minh và thầy cũng là người đã trao giải thưởng cho đội thắng trong trận bóng này. Dĩ nhiên trong mỗi Thanh Nữ chúng tôi, không ai có thể quên được cuộc giao hữu mang đầy kỷ niệm của kỳ trại họp bạn Thiện Minh, chúng tôi hy vọng rằng sẽ có ngày hội ngộ giữa hai đội tuyển quốc tế trong một ngày không xa.

_ Ni Liên _

Cười chút chơi !!

THẤY LÀ ĐÁ !!

Khán giả ghiền (?).

Theo như phòng thông tin trại Thiện Minh thông báo sẽ có một ngày thể thao dành cho tất cả các bạn trẻ, luôn cả già, tranh giải. Trên tinh thần Lục Hoà, trong đó có giải túc cầu giữa các ngành. Tôi là một khán giả thuộc loại ghiền coi bóng đá, nhất là bóng đá nữ. Nghe thông tin : "chiều nay có giải bóng đá Quốc tế trên sân cỏ trại Thiện Minh", tôi liền đến địa điểm để cho kịp giờ theo dõi. Nhưng khi đến nơi thì đài phát thanh trại Thiện Minh phát "Tin giờ chót" cho biết : "Các đội tuyển thủ quốc gia tham dự, vì đường xá xa xôi, xe cộ đông đúc và máy bay bị bể bánh xe, nên các đội quốc tế đến tham gia vào giải túc cầu nữ lần này chỉ còn hai đội của ngành Thanh và Thiếu Nữ", thôi chuyện đó cũng được đi !

Mới bắt đầu trận đấu đã thấy căng thẳng, tôi là người mê bóng đá, nên rất chú ý đến các đội. Nhưng không biết vì một lý do gì đó, mà hai đội nữ đều mặc đồng phục giống nhau. Lấy làm ngạc nhiên, tôi tò mò đến một cầu thủ đang đứng vào một vị trí rất là quan trọng để hỏi :

- Hai đội đá như vậy, em có biết cầu thủ nào bên mình không ?

- Dạ thưa anh, em không biết cầu thủ nào bên mình hết (!!!). Em chỉ thấy banh đến là em đá một cái cho nó ra khỏi vị trí của em là xong !.

- !!!!!.Ồ

NSST 05

Tôi đến với Gia đình Phật tử

Một trong những anh chị cộng tác với SEN TRẮNG đề nghị những huynh trưởng "gốc Việt Nam" nên viết lại những kỷ niệm của mình. Dù không hiểu hết ý của anh ta nhưng tôi thấy cái đề nghị này nó ngộ ngộ, nên ghi lại một vài chuyện mà tôi còn nhớ được từ khi đến với GDPT. Những chuyện này hầu hết tôi đã kể cho con tôi nghe, kể từ khi tôi dắt nó đến chùa làm quen với những sinh hoạt tín ngưỡng ở hải ngoại, từ khi ở Âu Châu này mới uơng được một vài đóa Sen.

CHUYỆN TÔI ĐI HỢP ĐOÀN LẦN ĐẦU

Năm tôi chưa tròn 13 tuổi. Trang đồng lứa với tôi, những đứa tiếp xúc được với những văn minh của thành thị thì kể những chuyện phim cao bồi, những chuyện thần thoại Tây phương... tôi nghe như vịt nghe sấm. Còn những đứa sống ở nhà quê thì nói chuyện mót lúa, thả diều... tôi cũng chỉ hiểu rất mù mờ. Bởi vì chỗ tôi sống, chẳng phải quê mà cũng chẳng phải chợ. Tôi sống ven sông và cả làng chỉ sống bằng nghề chài lưới với giăng câu. Vì tôi ốm yếu quá nên được đi học, tôi thường nghe mẹ kể như vậy, trong khi trẻ con quanh tôi đứa nào cũng nói nghiệp cha anh.

Vào một buổi sáng chủ nhật, như thường lệ, giặt xong mớ áo quần đã mặc trong tuần, tôi chơi với em tôi trong sân nhà thì Luân đến với một người trạc tuổi chú tôi, Luân là bạn học với tôi từ khi ở bậc tiểu học. Hai người mặc quần áo như nhau, một thứ đồng phục mà tôi đã một lần trông thấy mấy năm về trước khi tôi trốn học chạy đi coi cung nghinh xá lợi Phật. Luân giới thiệu với tôi:

- Đây, anh Chung, muốn nói chuyện với Giao về Gia Đình Phật Tử.

Tôi nghe sao mà lạ hoắc. Tôi thấy mình không bình thường tí nào cả, tay chân lúng túng, thừa thãi. Tôi quên cả cái lịch sự tối thiểu là mời khách vô nhà. Anh Chung nói với tôi những gì tôi cũng chẳng nhớ. Chỉ nhớ mỗi một điều là tôi đã hứa với anh rằng: Chủ nhật tới em sẽ xuống chùa. Quả tình là tôi hứa để anh ta đi cho rồi. Do vậy mà thứ hai tôi đi học bình thường, cái lời hứa với anh Chung và Luân hầu như không làm tôi phải bận tâm lắm. Nhưng đến thứ bảy tôi đâm ra lo. Trưa thứ bảy đi học về, cơm nước xong tôi giặt quần áo, làm bài, học bài ...

Sáng chủ nhật, tôi thay quần áo như những ngày đi học, quần short màu xanh biển, áo sơ-mi trắng ngắn tay. Lén mẹ, tôi đi chùa. Tôi phải lén mẹ là vì tôi sợ mẹ hỏi đi đâu thì tôi không biết phải trả lời như thế nào? Tôi đi bộ, đi bộ là vì hồi đó tôi chưa biết đi xe đạp, ngang qua nhà Lý, anh chàng đứng sau bức vòng thành của một ngôi nhà đồ sộ hỏi vọng ra:

- Ê! Giao mày đi đâu đó?

- Tao đi chơi.

Thập thò trước công chùa tôi đợi Luân thì tiếng Lý từ phía sau tôi:

- Mày cũng đi chùa hả Giao ? Có phải thằng Luân rủ mày không ? Vậy mà nói xạo với tao là đi chơi.

Tôi ú ớ chưa biết phải trả lời thế nào với Lý thì, may quá, Luân xuất hiện. Chúng tôi theo Luân vào sân chùa. Tại đây tôi còn gặp cả Ty, Ty ở ngay trước nhà tôi, học cùng lớp với tôi. Tôi thầm thắc mắc: Không biết cái thằng này nó trốn mình đi chùa lúc nào ? Lý bây giờ là huynh trưởng cấp Tín, đại diện BHD Đắc Lắc tại một quận miền núi, còn Ty cũng là huynh trưởng cấp Tín, liên đoàn trưởng của một Gia Đình ở thị xã Cam Ranh.

Sau này tôi được biết là trước đó thị xã Phan Thiết chỉ có hai đơn vị, một là Thiện Đạo và hai là Thiện Thệ. Do tình hình phát triển của hai đơn vị này và cũng do sự lớn mạnh của các khuôn hội trong thị xã mà cái thị xã nhỏ bé của tôi có được bốn đơn vị: An Lạc, Kiết Tường, Phú Trinh và Bình Hưng. Gia Đình mà tôi đến là Gia Đình An Lạc. Và ngày tôi đến với đoàn cũng là ngày đầu sinh hoạt của bốn đơn vị này.

CHIẾC ÁO LAM ĐẦU TIÊN

Bốn đơn vị tân lập (An Lạc, Kiết Tường, Phú Trinh và Bình Hưng) đều có một số đoàn sinh cũ của Thiện Đạo và Thiện Thệ. Cả bốn đều phải vận động, tìm kiếm, kết nạp đoàn sinh mới. Gia đình tôi (An Lạc), đoàn sinh mới khá đông nên những tháng đầu sinh hoạt Trắng nhiều hơn Lam.

Một bữa nọ anh Chung, đoàn trưởng đoàn thiếu niên, nói với chúng tôi là kỳ sinh hoạt tới, mỗi em xin ba mẹ đem theo một cái áo trắng để các chị sửa và nhuộm Lam cho các em. Tôi cũng lại lén mẹ đem nộp một cái áo trắng. Không phải mẹ tôi khó khăn gì nhưng không biết tại sao mà tôi cứ nơm nớp sợ mẹ biết tôi đi chùa ? Đến chiều thứ bảy trong tuần đó, tôi có công việc phải đi ngang qua chùa. Lần này tôi dạn dĩ hơn, tôi ghé vào thì thấy các anh chị đang nhuộm áo cho chúng tôi: Thì ra là màu xanh của biển hòa với một chút màu đen nhuộm lên vải trắng thì thành màu Lam của GDPT. Tôi buộc miệng hỏi chị Tâm, đoàn trưởng đoàn thiếu nữ :

- Chị ơi, xanh hòa với đen mà ra lam hả chị?

Chị vừa làm việc, vừa trả lời:

- Trắng với đen là hai cực của cuộc đời, xanh của biển cả và núi rừng nổi hai cực này lại thành màu Lam của chúng mình.

Lớn lên, khi được học về NHÂN DUYÊN SANH, tôi nhớ mồn một về những lời giải thích của chị Tâm. Tôi chiêm nghiệm về tính tổng hợp của màu Lam thương mến: Trong Lam có tất cả và trong tất cả đều có Lam. Và khi đọc ĐÂY GIA ĐÌNH tôi còn tìm thêm được cái tính dung hợp của màu Lam nữa: "... Nhân ngày đi cắm trại hôm ấy, tôi đã nhận chân được cái nghĩa sâu xa, đẹp đẽ của màu áo Lam, màu áo của GDPT. Số là sáng sớm hôm ấy, tôi đi sau hết. Trong lúc đến tới vườn Dương, anh chị em trại sinh đã bắt đầu tản mác, mỗi đội một nơi để tìm chỗ cắm lều. Dưới rừng thông cao vút, dựng lên trước nền xanh đậm của núi rừng bao bọc phía sau và của Đại Dương xanh dờn dẫn trái phía trước, màu áo Lam của trại sinh đã hòa hợp một cách nhịp nhàng với màu sắc của khung cảnh. Ai đã có lần đứng ngắm làn khói lam chiều uyển chuyển quyện dần trên sườn núi xanh để tan dần trên nền trời xanh nhạt mà cảm nhận được cái vẻ đẹp của màu áo Lam trong khung cảnh này...

Màu Lam không những chỉ hòa hợp với màu sắc của thiên nhiên mà còn phản chiếu được tâm hồn của người Phật Tử, tâm hồn thanh đạm, hiền hòa. Người Phật Tử chân chánh cũng như Đạo Phật thuần thành, đi đến đâu cũng tìm được sự thích ứng với hoàn cảnh, không cố chấp, cũng không buông lung, không độc tài mà cũng không nô lệ. Áp dụng nguyên tắc này, người Phật Tử, sống với mình tìm sự hòa hợp của lòng mình; sống với xã hội tìm sự thăng bằng cho xã hội; sống với thiên nhiên tìm sự thích ứng với thiên nhiên...

Màu Lam tượng trưng cho bao nhiêu ý nghĩa đó..."

MẸ BIẾT TÔI ĐI CHÙA

Mẹ tôi không một nắng hai sương, không trên thuyền dưới sóng, cũng không buôn gánh bán bưng... chạy gạo chạy com từng ngày từng bữa như những bà mẹ khác. Ngày ngày mẹ tôi chỉ lo việc nhà như chợ búa, bếp núc, giặt vá áo quần ... Thì giờ rảnh bà hay bắt tôi đọc truyện bằng văn vần cho bà nghe, như chuyện Phạm Công Cúc Hoa, chuyện Thoại Khanh Châu Tuấn ... Một buổi tối tôi đang làm bài với chiếc đèn cây, mẹ kéo ghế ngồi đối diện tôi, không để coi tôi học như những lần trước mà mẹ thỏ thẻ hỏi tôi:

- Máy tháng nay con đi chùa phải không ?

Tôi không ngạc nhiên lắm, vì tôi đã dự đoán là thế nào mẹ cũng sẽ hỏi tôi một câu như vậy. Tôi hỏi lại mẹ:

- Ai nói mà má biết con đi chùa ?

- Bà Hai bán rau hàng nói với má sáng nay. Bà nói con chị giỏi quá, nó biết đi chùa tụng kinh học Phật. Còn thằng nhỏ tôi thì nhát như cáy, chỗ nào đông người thì chạy trốn.

- Rồi má nói lại làm sao ?

- Nói sao ? Tao sợ muốn chết !

Rồi mẹ kể cho tôi nghe chuyện mẹ đi chùa hồi mẹ lên mười:

"Hồi má mười tuổi, bà ngoại dẫn má đi chùa. Không biết sao mà mấy ngày sau má bị bệnh dữ lắm. Ông ngoại rầy bà: Nó con nít con nôi mà dẫn lên chùa làm gì cho Trời Phật quở nó. Rồi ông ngoại lên chùa xin thuốc về cho má uống mới lành. Từ đó về sau má đâu dám đi chùa đi chiến gì nữa đâu !"

Rồi mẹ hỏi tôi:

- Con lên chùa làm gì trên đó ?

Vì đã chuẩn bị sẵn câu trả lời từ lâu nên tôi nói một mạch như là trả bài trên lớp:

- Con đi chùa để tập tụng kinh niệm Phật, để học những điều Phật dạy, để có thêm bạn, để học thêm những điều hay mà mấy đứa ở đây không biết. Má biết không, bây giờ con đã đi xe đạp được rồi !

Mẹ mỉm cười khi tôi nói đến chuyện biết chạy xe đạp:

- Bữa nào con mượn xe thằng Ty chạy cho má coi rồi má mua xe đạp cho con đi học .

Những lần chủ nhật sau đó, mỗi khi đi chùa tôi mới dám: "Thưa má con đi chùa".

Nhiều lúc ngồi ôn lại chuyện xưa, có khi tôi nghe như mình không hạnh phúc bằng những người khác, không được cùng với bà hay với mẹ đi chùa. Gần đây, tôi đọc được bài thơ nho nhỏ trên tờ CHÁNH TÍN số 2 của Từ Kim:

Buổi chiều đọc Chánh tín

đêm về thấy tuổi thơ

núi áo mẹ đi chùa

bài hoa sen đồng vọng

tình giặc còn ngân ngơ !

Tôi bùi ngùi thương cho cái tuổi thơ của mình. Tôi đem chia sẻ với con tôi. Nghe xong, nó nói:

- Sao bố không nhìn ở một phía khác, để tìm cái sung sướng của bố là bố đã đưa được ông bà nội tới chùa sau một vài năm bố đến với Gia Đình Phật Tử mà các bạn khác của bố không có được.

Lê Giao.

SỚ TÁO QUÂN

Muôn tâu Ngọc Đế
Theo lệ dân ta
Tháng chạp hăm ba
Táo thần lết thết
Về Trời ăn Tết
Trước là được dịp
Yết kiến Thiên nhan
Sau là thần toan
Báo cáo Ngọc Đế
Những chuyện dương thế
Trong một năm qua
Từ gần đến xa
Cho Thánh Hoàng rõ
À quên chưa tỏ
Tôi thần táo chi !
Mong lượng từ bi
Tha cho sơ sót
Thần đây vốn Táo
Mặc áo màu lam
Tổ chúc gọi là
Gia đình Phật tử
Năm qua khâm thủ
Ghi chép dài dòng
Nhiều chuyện lòng thòng
Thần xin tóm gọn
Muôn tâu Thánh thượng
Sau chuyến năm trước
Ở tại Hoà Lan
Toàn đoàn áo lam
Vẫn luôn sinh hoạt
Nhịp nhàng đều đặn
Trong tình thương yêu
Che chở dạt dìu
Cô, Thầy cố vấn
Đoàn sinh tinh tấn
Phật Pháp nhiều thôi !
Chuyên cần trau dồi
Ngày càng dưng mãnh
Có anh nguyện hạnh

Phát Bồ đề tâm
Thoát nghiệp thăng trầm
Xuất gia đầu Phật
Ôi !, sung sướng thật !
Giáo hội góp phần
Xây dựng Đạo pháp
Từ Đức tới Pháp
Đan Mạch, Phần Lan
Cho đến Na Uy
Bỉ, Anh, Thụy Sĩ
Hoà Lan đều hỷ
Sen trắng nở ra
Khắp cõi Ta Bà
Đón mừng Đại Hội
Điều hợp Hải ngoại
Tại xứ cờ hoa
Thành phố tên là
Xanh Đi-ế-gô (San Diego)
Tiếng Mỹ đọc ngộ !
Thần nhớ không dai,
Mấy ảnh nhắc hoài,
Mà cứ đọc lộn !
Thần xin kể tiếp
Tại Hội nghị này
Phái đoàn Âu Châu
Tham dự có bốn
Ưu quên, thần lộn
Phải 5 đích thị
Vì ngoài các vị
Anh Đóng, anh Giao
Chị Đan, anh Mai
Bé Nam đủ ngũ
Là một Oanh Vũ
Cũng theo mẹ đi
Du hành Mỹ thị
Kết quả Hội nghị
Thành công vẻ vang
Hình thành một ban
Hướng dẫn lâm thời
Gia đình Phật tử

Việt Nam hải ngoại
Hợp bàn đối thoại
Luôn giữ lục hoà
Con Phật một nhà
Vô cùng hoan hỷ
Qua chuyện ở Mỹ
Giờ trở lại Âu
Thần xin trình tâu :
Các đảng mây râu
Hội thảo mở cuộc
Át-sa-phần-buộc (*)
Thanh Nam khởi đuốc (!!)
Cho các ngành theo
Ý kiến ì xèo !!
Vô cùng sôi nổi.
Văn nghệ nóng hổi
Báo chí góp phần
Trang, mục rần rần
Nhìn vô lác mắt !
Nhút là nổ mạnh
Với một trang to
"Thanh niên đảm đang"
"Nam công gia chánh"
Ngành Nữ tâm tánh
Thấy úa trong gan
Miệng la oang oang :
"Thách Nam làm thử
Mấy nghề của nữ
Bày đặt đòi dành,
Được lắm !! Tài lanh,
Tới đâu cho biết !!!"
Mấy anh nghe riết,
Cũng nổi da gà
Cái tật ba hoa
Từ nay xin kiếu !!
Duy có ngành Thiếu,
Nam Nữ đề huề
Dự tính sang năm
Bày chung một trại

À, còn một trại,
Thần lại xem quen
Trước khi thần lên
Máy bay Ngọc Đế
Ở tại dương thế
Thanh Nữ nhà ta
Vỗ tay vang ca
Một trại Hội thảo
Thần không nói láo
Ôi, thiệt là vui !!
Ngành Nữ, chờ ui !
Trông đà đẹp "rúa" !
Còn một tin nữa
Trong năm vừa qua
Tin đó chính là :
Tu học kỳ chín
Thật là nghiêm chỉnh
Khắp nơi tựu về
Con số gần kề
600 Phật tử !
Áo lam nam nữ
Tham dự rất đông
Không kể dài dòng
Kết quả viên mãn
Nhân dịp khai sáng
Đức quốc đoàn Lam
Kỷ niệm chu niên
10 năm thành lập
10 năm học tập
Tiến triển không thường
10 năm đường trường
Với bao thành quả
Năm qua sen toả
Cấp Tập thọ thêm
Số lượng sêm sêm
Đến hơn chục vị

Tin hỷ báo trước
Tin nước báo sau
Giờ tới tin bi
Lâm ly chi thiết
Nói hoà nói miết
Vẫn thấy mũi lòng
Số phận long đong

Chư tôn, Giáo hội
Vẫn còn tù tội
Nơi chốn quê nhà
Cộng sản không tha
Ngục hình giam giữ
Úc oan xét xử
Không có ngày ra
Ôi côi Ta-bà
Khổ đau bất tận
Giáo hội Thống nhất
Pháp nạn chưa ra
Lại tiếp đến Gia-
Đình Phật tử nạn !
Dân tình than oán
Phật tử 5 châu
Nhất lượt nguyện cầu
Qua cơn nghiệp chướng
Hai trăm Huynh trưởng
Nhất quyết ghi danh
Khởi tâm rành rành
Tự thiêu vì Đạo !!!
Cộng sản tham bạo
Càng lúc càng mê
Xa mãi đường về
Vội dân vội nước !!
Chư tôn đến trước
Quốc hội Âu châu
Đưa thỉnh nguyện cầu;
Tiếng vang đánh động
Tin tức loan rộng
Khắp nơi gần xa
Hiểu rõ đây là :
Lòng người biệt xứ
Gia đình Phật tử
Lên tiếng kêu than
Mitting cầu an
Tại Sờ-trát-buộc (**)
Tình hình nội quốc
Cho mọi người am
Quý đồ gian tham
Hại dân, hại nước
Diệt Đạo ta trước
Mà vẫn tiếng la,
Kêu gọi 'Hoà bình,
Hoà hợp dân tộc'

Cái đồ khỉ độc !
Đổi mới, my dân
Chỉ mấy lão đàn
Ngồi trên cai trị
Phật tử Bi Trí
Xin li nguyện cầu
Cho bọn đứng đầu
U minh phá đổ ! !
Để dân bớt khổ
Để nước yên lành
Đạo Pháp tiến nhanh
Nước nhà an trụ
Dân đói chưa đủ
Lại gặp oái oăm
Cơn bão cấp năm
Thối qua mấy tỉnh
Dân tình lính quýnh
Cửa nát nhà tan
Ghe thuyền tan hoang
Màn trời chiếu đất
Sang bang xất bất
Thiệt hại trăm chiều
Đói rách kêu rêu
Bệnh tình lỵ khộ

Thần tâu tạm đủ
Giờ xin cáo lui
Chúc Thiên nhan vui
Cho thần bá kiếu
Mậu Dần, xuân tiếu
Quốc thái dân an
Nam Nữ áo Lam
Cùng chư tôn đức
Qua cơn bỉ cực
Kỳ đảo thái lai
Thần xin bá bai,
Hẹn Xuân sau gặp ! ! !.

*Cẩn cốc
Táo Áo Lam*

NSST 07

Thức khuya

Thiện Học

Nó đang say sưa đọc quyển truyện cổ tích, mấy thằng bạn cùng lớp chọt reo lên chạy ào ra ngoài cổng trường vì ở đó có tiếng chuông của người bán cà rem đang dừng lại. Nó cũng chạy theo ra. Chợt nó khựng lại. Cha của nó đang tươi cười lấy những que cà rem cho lũ học trò đang chen chúc nhau mua. Đây là lần đầu tiên cha nó bán cà rem trước cổng trường nó học. Cha đã nhìn thấy nó. Không nói chi, nó chỉ lẳng lẳng đến gần đón lấy hai que cà-rem cà phê sữa - loại cà rem mà bọn học trò ít đứa dám mua vì tương đối đắt hơn loại xi-rô. Kỳ thực nó biết rõ loại cà rem ấy được làm chủ yếu từ bột mà thôi. Đầu que cà rem được người ta nhúng vào trong thùng nước đậu đen cho có màu như là cà phê, chứ thực sự chả có mùi vị cà phê gì ráo.

Chúng bạn ngạc nhiên khi thấy nó quay đi mà không phải trả tiền. Thằng Hải hỏi :

- Ê, bộ mày quen ông bán cà rem đó hả ?
- Ừ, ông đó là người quen của tao.

Nó bước nhanh vào trường như không muốn tui bạn hỏi về chuyện đó nữa. Nó cảm thấy cổ họng mình như nghẹn vì cây cà rem. Nó đưa luôn cây kia cho thằng bạn. Thằng đó khoái quá nói :

- Mày cứ giữ quyển truyện, chừng nào trả cũng được.

Nhà nghèo, nên cha mẹ không mua cho nó truyện cổ tích thiếu nhi được. Mỗi lần nó vùi vãnh đòi mua truyện cổ tích là mẹ nó lại lôi từ trong tủ sách ở nhà ra một đồng sách tiểu thuyết dành cho người lớn và bảo : "Đọc mấy cái này có ích cho con sau này hơn là đọc truyện cổ tích". Nó chả biết mấy pho sách ấy có giá trị gì, nhưng nó nhận thấy từ ngày giải phóng, đồ đạc trong căn nhà rộng lớn cứ lần lượt biến mất, duy chỉ có cái kệ chứa mấy quyển sách cũ kỹ là không hề hao hụt quyển nào cả. Nó đọc lấy đọc để mà không biết hay dở gì hết. Dường như nó đọc là chỉ để trả thù cho cái khoản thiếu hụt không được đọc truyện thiếu nhi mà thôi. Cho nên mới ngoài mười tuổi mà nó đã tọng vào đầu hàng mớ sách của Tự Lực Văn đoàn, thơ văn thời tiền chiến - cái thứ mà nhà nước liệt vào loại văn hoá đồi trụy thì mẹ nó lại cho là quý giá.

Cái lợi mà nó thấy trước mắt chính là chị thằng Minh, bạn nó, thường hay nhờ chép mấy bài thơ tiền chiến giùm. Nó không ưa gia đình Minh, nhưng biết nhà Minh có nhiều truyện cổ tích nên nó đặt điều kiện phải cho mượn thì nó mới chép thơ giùm.

Bây giờ cầm quyển truyện đọc dở dang trong tay, nó không còn muốn xem tiếp nữa.

Tiếng trống trường lại điểm lên từng hồi dồn dập báo hiệu giờ học lại sắp bắt đầu. Trong giờ đạo đức, thầy giáo giảng về đề tài nghề nghiệp nào đáng quý và nghề nào bị người ta đánh giá là thấp hèn. Thầy dán hai tấm hình lên bảng, một cái là hình vẽ một người chủ của một hãng lớn oai vệ với hàng trăm nhân viên, còn tấm kia là hình ảnh một người đập xích lô đang gò mình chở khách. Khi được hỏi nghề nào đáng quý, hầu hết những đứa bạn đều cho là ông chủ hãng có nghề cao quý. Chỉ có cô bé lớp trưởng lại phát biểu :

- Thừa thầy, theo con nghĩ cả hai người đều có nghề cao quý. Chẳng có nghề nghiệp nào hèn hạ cả, chỉ có chính mình mới làm cho mình hèn hạ mà thôi.

Nó gục đầu xuống bàn...

Nó tỉnh dậy, ngó ra ngoài hàng ba thấy mẹ đang ngồi đó. Không có đồng hồ, nhưng nó đoán chắc là đã sắp khuya rồi. Cha nó vẫn chưa về. Hôm nay tối thứ bảy, trời lại oi bức, nó biết là ở công viên nào đó có lẽ lạc gì đông người nên cha nó đi bán đến tối mà chưa chịu về. Mỗi lần cha nó về muộn là mẹ nó lại ra đứng chờ ở ngoài. Tính hay lo của người đàn bà ấy không bỏ được dù đôi lúc chả có lý do chi chính đáng để lo cả. Nó đến bên ôm vai mẹ. Mẹ nó quay lại cười hỏi :

- Con thức rồi à ? Bữa nay chắc là ba con trúng mảnh lớn đó. Mẹ con mình sẽ không có cà rem ế để ăn đâu.

Cả hai mẹ con im lặng nhìn trời sáng trắng. Trăng đã khuyết đi một chút. Gương mặt của chú Cuội có lẽ cũng méo đi cùng với nỗi lo của người ở nhân gian. Một chốc sau mẹ nó giục :

- Thôi con đi ngủ đi, ngày mai còn phải đi sinh hoạt nữa.

Nó chợt nhớ ra ngày mai là ngày sinh hoạt của Gia đình Phật tử. Tự dưng nó cảm thấy mắc cỡ khi nghĩ tới lúc đọc điều luật thứ hai của ngành Oanh Vũ : "Em kính mến cha mẹ và thuận thảo với anh chị em".

Chun vô mừng, nó quyết định là sẽ chờ như mẹ nó. Nhưng nó không chờ những que kem ế như những lần trước kia nữa./.

NSST 08

Mùa Xuân Lam

Phạm Lê Ngọc Thinh

*Áo lam, sen trắng, mũ, còi
Cất đi từ lúc người đời sang đây
Hòa mình xã hội phương Tây
Kỷ niệm quên lãng bỏ theo giòng đời
Xuân về nhìn lại áo thời...
Mặn cay, nuối tiếc những mùa Xuân Lam.*

Hôm nay là đêm ba mươi, tôi bóc tờ lịch cuối của năm Mậu Dần, nhìn tờ lịch rơi xuống, tôi tự hỏi : Xuân đã đến hay chưa ?? Thế là hết một năm, thêm một mùa Xuân nữa đến với nắng hồng ban mai cho những cụm mai vàng thi nhau nở. Rồi Xuân sẽ ra đi ở ngày mai, ra đi Xuân lại mang theo biết bao niềm nhớ của tôi và của những người bạn áo lam đã có thêm một tên họ Lưu... mới tại xứ người.

Giòng thời gian trôi qua quá nhanh, mới hôm nào đây trên quê hương thân yêu, tôi còn ngồi sinh hoạt và hát những bài ca đón xuân thật êm đềm tươi đẹp. Còn nghe những lời hiền hòa của Thầy, xen lẫn giọng cười vui đùa của các anh, chị huynh trưởng cùng những bạn trong đoàn đang nô nức chờ đón mừng Xuân sang, những tiếng pháo rước giao thừa thi nhau đi đùng tung nổ như hòa tấu lên một mùa xuân đượm đà đầy ý nghĩa.

Quê hương thân yêu, nơi mà tôi được sanh ra, lớn lên và trưởng thành trong những mùa khói lửa. Chùa Giác Uyển, nơi tôi đã có những mùa xuân lam tuổi nhỏ, thuở còn bận quần có hai dây đai, mũ chụp "đồng nam" hớn hờ trong bộ quần áo lam mới, trông ngóng chờ đợi cho mau qua giao thừa để tới mừng tuổi Thầy và được bao lì xì đỏ đỏ. Lòng vui mừng hớn hờ qua những lời chúc xuân của bác gia trưởng, cùng những anh, chị huynh trưởng.... Xuân về, Tết đến là những ngày được nhiều bao đồ nhỏ, được thưởng thức bao nhiêu thứ bánh mứt, được nghỉ sinh hoạt đôi ba tuần để rong chơi đó đây, được thăm viếng bà con họ hàng với cha mẹ, được cầm những cây pháo to, nhỏ nổ

đùng trên tay khi liệng chưa kịp, làm cho vừa thích thú, vừa sợ hãi. Xuân của tôi, xuân của những Phật tử lam thơ đại, vô tư, tràn đầy nhựa sống.

Những mùa Xuân kế tiếp đến và đi qua đưa tôi lớn lên. Tôi không còn tìm thấy ở tuổi thơ những gì tươi đẹp của thuở nào. Tôi sống một đời sống khác, hoàn toàn một đời sống mới, một sự sinh hoạt mới. Đó là phải tiếp tục noi gương theo anh, chị huynh trưởng để dẫn các em áo lam nhỏ theo con đường Đạo, cho các em nhận thức thế nào là Đạo Phật Từ Bi "ban vui cứu khổ". Thế nào là người Phật tử ngoan, để sống đúng 5 hạnh của Đức Phật : Tinh tấn, Thanh tịnh, Hỷ xả, Trí tuệ và Từ bi ; và tập những bài ca, học vấn, chuyên môn, trò chơi tập thể... như tôi đã hấp thụ qua của các anh chị trưởng ngày xưa.

Là Phật tử, là người của Đạo Phật nhiệm mầu, thuở những ngày mới lớn của tôi, tôi thấy Đạo Pháp đã trải qua bao nhiêu là gian nan thử thách. Tôi nhớ lại mùa Pháp nạn năm 1963, các vị Thầy kính yêu, các Phật tử trung Đạo đã đem tâm huyết, máu xương đòi hỏi và mong muốn Phật giáo được phục hồi. Những đêm không ngủ cùng với gia đình Phật tử bạn, ngồi tại chùa Cả Ấn Quang, nhìn ra đường Sư Vạn Hạnh, trước tự viện đầy những hàng rào kẽm gai lởm chởm, cảnh vật chung quanh như bị bao trùm một màu đen u tối. Tự đứng nhìn lên bầu trời, nhìn những ánh sao thi nhau mọc trong đêm rằm, tôi cố tìm kiếm cho mình một vì sao hy vọng : Hy vọng ở ngày mai, Phật giáo Việt Nam được phục hồi hưng thịnh như ngày nào, cho ngọn cờ ngũ sắc Phật giáo tung bay mãi trong lòng người Việt ngoan Đạo và cũng để khai phóng ánh sáng Đạo Phật đi khắp toàn thế giới. Những ý nghĩ đó tôi không biết nên đáng mừng hay đáng lo !!! Tôi sợ mai đây lại có những bậc hiền nhân yêu Đạo phải hy sinh thêm nữa.

Rồi những mùa mưa nắng trôi qua, thêm những mùa Xuân đến và đi qua thật êm đềm, thật hạnh phúc. Đến một ngày kia, có một mùa Xuân đầy tang tóc đau thương, mà có lẽ không bao giờ tôi quên được : Xuân Mậu Thân 1968. Mùa Xuân không có tiếng pháo, thiếu những lời chúc tụng đầu năm, chẳng được gặm nhấm những miếng mứt dừa, mứt bí, mứt sen,..., thay vào đó bằng tiếng súng, những tiếng còi dài từng hồi báo động khắp nơi. Xuân đó tôi phải xa gia đình, cha mẹ, anh em để cùng sống giữa một cộng đồng với những Gia đình Phật tử và các đoàn Thanh niên Thiện Chí bạn. Chúng tôi chờ đợi một công tác cứu trợ nạn nhân chiến cuộc do chỉ thị của Trường Ban Hướng Dẫn Trung Ương tỉnh.

Khi nhận được chứng minh thư và sự phân bổ công tác của các anh cấp trưởng Cao Chánh Hựu, anh Hoàng, anh Đường,..., chúng tôi, GDPT Lộc Uyên, cùng một số anh em gia đình Bồ Đề, Chánh Đạt, Chánh Giác, Đức Thọ,... chạy ngay tới những trại tiếp cư như trường trung học Văn Lang, tiểu học Tân Định, cô nhi viện Diệu Quang, an dưỡng địa Phú Lâm, v.v... Tại trường Văn Lang, chúng tôi cứu trợ không bao nhiêu ngày, chỉ có cô nhi viện Diệu Quang và an dưỡng địa Phú Lâm thì thường xuyên và lâu dài hơn. Tại những trại tiếp cư này đã để lại cho tôi rất nhiều kỷ niệm những ngày làm Phật sự, làm bổn phận của người Phật tử trong thời buổi loạn ly.

Một trong những kỷ niệm đáng nhớ nhất là tại cô nhi viện Diệu Quang, sau giờ cơm trưa ngày thứ năm, anh Trí ròm, huynh trưởng gia đình Bồ Đề, cũng là Trưởng đoàn nhóm cứu trợ của chúng tôi, anh chọn một khoảng đất trống nhỏ, cạnh những thửa ruộng mới cấy, kế bên lại có thêm một cái ao nhỏ trông cũng tinh. Chính anh đề nghị một trò chơi thật lạ lùng, hấp dẫn đối với các em nhỏ cô nhi, có chúng tôi tham dự. Trò chơi "Trói gà cho chặt". Vắn tắt cách chơi : Ba người đọt đầu sẽ bị bịt kín mắt, và bị quấn dây chung quanh mình, ai khéo léo mở dây và khấn ra trước là phải chờ thi với những người thắng cuộc đọt sau. Kết thúc cuộc chơi, còn lại một người thắng cuộc sẽ được phần thưởng hay quyền lợi gì đó do điều kiện đặt ra lúc khởi chơi.

Đọt đầu anh Trí, anh Hùng và anh Khai tình nguyện, cả ba anh bị bịt mắt, quấn dây. Giờ đây các anh phải tự mở trói và khấn, trong khu đất nhỏ rắng xoay trở mở dây. Không dễ xoay làm sao cả ba anh xoay luôn xuống mé ruộng kế và lăn luôn qua cái ao nhỏ. Thân thể vì bị quấn, hơn nữa dưới xình trơn trượt, làm các anh té lên té xuống, bùn xình dính đầy người, mặt mày lem luốc và chắc cũng có vài hớp nước vào bao tử... Ở trên bờ, Hồng, Châu, Hương, Huệ, Khải, Lâm, Bình, Hạnh,... tôi và các em cô nhi được dịp cười cho bằng thích, chúng tôi cười, hét đau cả bụng, chảy nước mắt... Những kỷ niệm vui buồn đầu ái của ngày xưa, bên những áo lam chân tình đó giờ tôi sẽ tìm thấy nơi đâu... ?

Xuân đến, và bây giờ ở đây tôi đi lễ chùa nơi xứ người, với những nén nhang nghi ngút tỏa mùi thơm. Tôi nghe những lời ca, giọng hát của cái màu lam tung bay ở đây, và dù vẫn cảm nhận thấy được một mùa Xuân với hoa mai vàng nở, đủ để mô tả đầy ý nghĩa cho quê hương, nhưng sao tôi vẫn hững hờ với những mùa Xuân... Không trông Xuân, nhưng sao

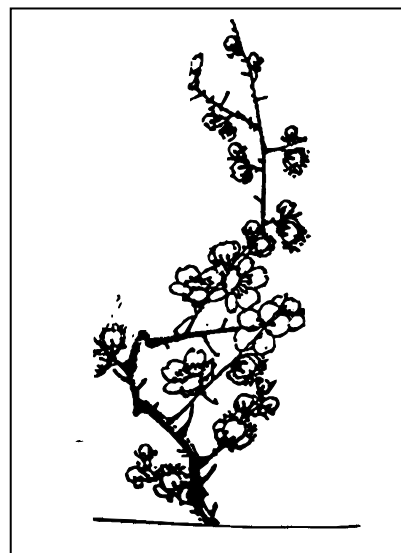
Xuân vẫn tới, Xuân tới như nhắc nhở, như đánh dấu cho tôi thấy thêm đoạn đường tha hương nơi xứ người đầy nhàm chán và phiền não. Sự thật là như thế... ! Gần hai chục năm hơn ở cái xứ văn minh này, với những người xa lạ chung quanh, tôi chẳng tìm thấy một hình thể gì của quê hương. Một đôi khi tôi không dám nghĩ đến mình sẽ hòa mình để sống hết cuộc đời ở xứ lạnh lẽo buồn tẻ này.

Một mùa Xuân tươi đẹp, thêm một tuổi đời sắp đi qua, lòng ngóng mong chờ đợi mùa Xuân. Thật sự, tôi cũng thấy một mùa Xuân thật nhộn nhịp tại vài trại viện nơi xứ người, với những khung cảnh quê hương, với những người Việt tìm đến nhau để thấp những nén hương lòng và khuây khỏa hưởng một cái Tết xa quê. Dù không có những chậu hoa mai, hoa cúc thật. Nhưng tôi thấy cũng có những cành bông mai, hoa cúc bằng giấy thay thế, cũng có tiếng pháo rước Giao thừa, chào ông Địa với đầu Lân, thêm nữa cũng có một buổi văn nghệ mừng Xuân tha phương "cây nhà lá vườn" do những anh chị em của các gia đình Phật tử trình diễn. Ôi sao rất đượm đầy sắc thái miền quê mẹ !!

Cuốn lịch này hết, đã có cuốn mới treo lên. Ở đây, một ngày như mọi ngày, tôi vẫn chờ đợi một ngày trở về quê cha mẹ, đất tổ tiên, để mong được thấy những ngọn cờ ngũ sắc Phật giáo rợp bay, để còn được nghe những lời ca tuổi trẻ Lam yêu Phật vang dội khắp sân chùa mỗi ngày chúa nhật...

Xuân đến, Xuân ngày nào tôi sẽ trở về quê hương Việt Nam ???

*Xuân viên ý nhã, con cầu
Cúi đầu lay Phật giúp người phàm nhân.*



Cảm bút

Chuyến đi Bá Linh

Nguyễn Đức

Trong lúc mọi người đang chung vui chúc tụng nhau trong đêm giao thừa 1998/1999, thì tại Bá Linh, chùa Linh Thứu, 39 đoàn sinh của Gia đình Phật tử (GDPT) châu Âu đã quy tụ về đó, học hỏi, trau dồi kiến thức, trao đổi kinh nghiệm ... hay nói khác hơn là tham dự trại Lộc Uyển, huấn luyện huynh trưởng Sơ cấp.

Trại chia làm hai giai đoạn : Giai đoạn đầu là hàm thụ, tham khảo tài liệu tại địa phương trong vòng 2 tháng. Giai đoạn thứ hai là thụ huấn từ 31/12/1998 đến ngày mừng 3/1/1999.

Nói đến GDPT Phổ Hiền chúng tôi, lúc đầu dự định là 4 đoàn sinh tham gia trại thôi, thú nhất là một số anh em phải đi làm ngày 31/12, có người thì không nở xa vợ con trong những ngày Tết Tây vui chơi này, có người đã nhận lời mời của bạn bè trong ngày đón giao thừa ... Vậy mà vào giờ chót, tức là lúc lên tàu lửa, có lẽ nhờ Phật độ cộng thêm tinh thần tự giác và có trách nhiệm của anh em quá cao, nên gia đình ta, GDPT Phổ Hiền, đã có 6 anh chị em về dự trại Lộc Uyển, trước sự ngạc nhiên của anh em trong ban Quản Trại Đức Quốc.

Chúng tôi bắt đầu đi từ ga Offenburg - Đức quốc lúc 19 giờ 30 ngày 30/12, đến Đông Bá Linh lúc 5 giờ 20 sáng. Tiểu lâm cho anh Hải, người đón chúng tôi về chùa, anh còn ngái ngủ vì bị đánh thức, hơn nữa anh không bao giờ chạy qua Đông Đức ... vậy mà ảnh không bị lạc mới tài tình (!). Vì đường đến chùa thì xa, khoảng 50 phút chạy xe, nên anh chạy làm một chuyến thôi, tức là : một người "mập" ngồi với anh ta phía trước, còn lại 5 vị ngồi yên sau ! Hên là giờ đó cảnh sát còn ngủ, nếu không "bà con mình cũng lãnh đủ".

Đến chùa, anh chị em đoàn sinh đã có mặt đông đủ. Mọi người đều chuẩn bị cho buổi lễ khai mạc trại. Sau đó là phần khảo thí về kiến thức trong cuốn hàm thụ tham khảo, vì thời gian quá gấp rút, nên một số đoàn sinh chưa tham khảo hết 126 trang trong cuốn tài liệu, vậy mà ai cũng đạt trên trung bình ! Thật là hay !!

Kỷ luật trại rất nghiêm, ra trại nếu không có lý do chính đáng có thể bị trục xuất ra khỏi trại. Thời gian tu học rất là eo hẹp, tức là chương trình này tiếp nối chương trình kia, nói cho đúng hơn là phải tranh thủ thời gian tối đa.

Một ngày có 6 thời học giáo lý, học cách thức sinh hoạt, học về lịch sử GDPT, học về nhiệm vụ và vai trò của GDPT, học về cách nắm Đoàn, điều khiển Đoàn, nội quy của GDPT, ... và học hát nữa chú !

Kỳ này rất được may mắn là có Thầy An Chí từ Na Uy sang ban bố cho chúng tôi những thời Pháp thật hữu ích. Ni sư Thích Nữ Diệu Phước tạo điều kiện cho anh chị em trại sinh có nơi để sinh hoạt, và buổi nói chuyện của Sư cô Tâm Viên cũng mang lại cho chúng tôi rất nhiều lợi lạc.

Ngoài ra hình ảnh của hai Bác Gia trưởng Đức quốc cũng làm cho chúng tôi rất cảm động..., tất cả cũng vì con cháu trong Đại Gia đình, lo từ miếng ăn đến giấc ngủ. Bên cạnh đó, những cựu huynh trưởng của chúng ta, không biết được huấn luyện từ "lò" nào ra mà thật điều luyện, thật tài tình như vậy !!! Kinh nghiệm thì đây mình, từ tác phong cho đến cách giảng dạy ... Đó là những hình ảnh đáng được làm những tấm gương sáng cho chúng ta noi theo.

Đêm mừng 2/1/1999 là đêm mà chúng tôi không tài nào ngủ được, không phải thức để gào bài cho buổi thi ngày mai ... mà là sau buổi lễ Truyền Đăng hôm ấy ... nó linh thiêng, nó cảm động làm sao ấy !, khó mà giải thích được thành lời ! Nhìn ánh đèn truyền từ bàn Phật đến cây nến của người cuối cùng trong chánh điện được thấp lên ... Tôi cảm thấy như ai nấy đều có cùng một tư tưởng, cùng một suy nghĩ, và cùng một lý tưởng cả.

Cám ơn Ban Quản Trại đã cho chúng tôi những giờ phút thiêng liêng ấy... Hy vọng rằng từ những ngọn nến kia chúng ta sẽ thấp sáng và thấp sáng lên cho lớp trẻ tại địa phương nói riêng và cho tất cả nhân loại nói chung ... _

Ngàn không

Đồng Vọng

Con tàu đêm lừ đừ nhỏ neo, chòng chênh trên biển vắng. Bóng tối dày thắm, trám kín khung cửa sổ rộng. Luồng sáng vàng nhòa chập chờn từ ánh đèn chao đảo. V. ngồi lặng thình đối mặt với bóng hình tự thân đang chấp chới giữa hai khoảng u minh. Ánh nhìn thẳng thốt của người hầu bàn trước vị khách đơn độc nháng qua trong mắt V.. Chiếc ghế cao bọc da đỏ ở cạnh bàn đối diện nhìn V. trân trân. Hần làm V. thót người chạm bản vào sự đơn lẻ vốn từ lâu đã là bạn đồng hành quen thuộc, quen thuộc đến mức dễ chịu. Đôi khi V. đâm ra cáu bẳn nếu thiếu nó. Lạ lùng chưa ? Biển tròn trành, của kính mặt nguyệt tròn trành, kiếp người tròn trành. Tình tang !

Căn phòng hẹp đúng sáu tám chiếu. Nơi này chiếu đo lường khoảng không sinh tồn ngun ngút, nơi nọ chiếu ủ lấy hình hài đang thối rữa.

Trời nóng ngốt. Hơi ẩm từ biển từ đọng lại trong thung lũng, bám da diết vào thân người. Nước không xối tan được nó, cởi bao lần áo cũng không xua được nó. Ất đến phải lột da may ra mới thoát được nó. Vách tường nâu nhờ nhờ chực áp dí vào V.. Quạt máy xoay tròn, quạt tay phành phạch. Hơi ẩm xoay tròn, hơi ẩm vang phành phạch. Đầu V. quay mòng mòng, tê mụ. V. chạy trốn hàng bao dặm đường để làm gì trong cái thung lũng mòng mòng này đây ? Thánh thần trốn chạy, V. trốn chạy, kiếp người trốn chạy, mòng mòng. Ô hô !

Ve ngân xuyên bầu ngọc ngàn sen xanh. Đôi nhành lau đại phát phơ bên mảnh mây trời lang thang. Nước lung linh, đàn cá chép vàng cam nép mình dưới bóng sen hồng. V. ước được vượt vào đám sắc màu rực rỡ kia. V. dướn người trên mặt nước, ngón tay V. chạm vào sắc màu. Sắc màu giật mình để lại những vòng sóng. Tay V. chỉ còn cảm giác nhờn nhờn khó chịu. V. nhớ có lần V. ngắm núi Phú Sĩ từ xa. Chóp núi trắng tuyết, thân núi lam xanh, mây hồng quyện phủ. V. đi hút người về hướng núi. Đường dài, đá sỏi cắn đau nhói gang bàn chân. Cuối cùng V. chạm được vào hình hài vọng ảo đó. Hỡi ôi, chỉ là một vách đá li li quanh vùn sỏi đá lờm chờm. Cái đẹp gần mặt vụt trở nên cách lòng thế ư ? Ô hơ !

V. nhìn tứ lự vào dòng đại dương do muôn ngàn sỏi trắng đập dồn đan quyện. Xoay trở xác thân đủ mọi chiều vẫn không sao tìm được ngọn núi thú mùi lăm trên dòng đại dương trắng toát đó. Chốn này người ta đoong thời gian bằng vành hương nâu tàn trên khay cát xám tro. Khói nhang nhàn tỏa, thời gian tan biến. Trầm hương lãng đãng. Bóng núi xanh rêu phảng phất đâu đó giữa cội đốn ngộ. Nhìn được có ra không rồi thì mới ngộ được không thành có chăng ? V. dụi mắt một lần, trăm lần, ngàn lần vẫn tuyệt mù ngàn không. Ôi hời ! □

(Luciliburhuc, 12/12/99)



Nơi đây

Nỗi lòng

(Kính tặng các anh chị Cựu Huynh trưởng)
THIỆN TÍN - PTĐ

"Ai ra đi mà không hề bịn rịn
Rời yêu thương, nào có mấy ai vui"
Thời niên thiếu anh sống đời nô lệ
Lớn lên là gặp khói lửa binh đao
Bao mơ ước đã chìm trong hoạn nạn
Hỏi ai nào ... người thấu nỗi lòng anh
Năm mươi năm là một quãng đường dài
Từ tiếng vọng Pháp âm lời cảnh tỉnh
Lên Đồng Ấu Phổ cập Hóa Phật tâm
Đem tình thương anh trải về muôn nẻo
Giúp đàn em hướng tới những ngày mai
Đến tương lai của cuộc đời bình dị
Là tự do hạnh phúc chẳng hận thù
Nay ra đi vượt ngàn trùng bão táp
Đến xứ người quanh quẩn thấy toàn Tây
Còn dân ta chỉ mấy người lác đác
Làm sao đây ? để lập một Gia đình
Ươm Sen Trắng trong màu xanh bát ngát
Giữa đất này Âu, Mỹ lấm tuyết bay
Bao trần trở tóc đen thành bạc trắng
Mà trong lòng canh cánh những suy tư ...

Có Gia đình rồi ... cách chi giữ được
Theo thời gian phát triển phải thế nào ?
Giữa xứ Âu Tây tràn đầy vật chất
Đủ thứ đam mê, cám dỗ, đua đòi
Mà ta vẫn trọn tình người xứ Việt
Nhớ tiếng quê hương ... thoát khỏi mê mờ
Sống biết yêu thương tình đời chân thật
Có lòng từ ... vốn biết mấy công lao
Năm mươi năm thực ra cả cuộc đời
Cho lý tưởng giữ gìn hồn dân tộc
Qua gian nan, thử thách chẳng héo mòn
Ngoài "thất thập" mà chân còn vững bước
Đến với đàn em ... nào có thể dừng
Nên cứ đi, cứ tới với từng người
Cho nụ cười trên môi luôn rạng rỡ
Giúp cho đời tiếp nối những mùa xuân
Các em ơi ! ráng mở rộng công trình ...
Trước lúc anh đi ... bớt niềm trần trở
Và lòng này thanh thản...chốn thiên thu !!!

Ở nơi đây, có gì mà vui thế !
Giữa nắng hè nóng bức chẳng có bia
Mà chỉ tương chao, măng xào đậu hũ...
Còn canh chua không cá mới lạ kỳ.
Thời gian ít... học nhiều nên phải gắng
Như đèn cù quay tít chẳng nghỉ ngơi
Lại còn nữa nơi đây chật chội quá.
Cả trăm người một phòng tắm ... hai ngàn
Phái tóc dài được ưu tiên ... làm đẹp
Tắm ban ngày...thoải mái...phải không em ?
Còn con trai...kiếp trước đã tu rồi
Nên bây giờ chỉ qua loa tắm tối.
Ở nơi đây trong "sân chơi" sân gỗ
Khi đêm về giấc ngủ vẫn an nhiên.
Quên mọi thứ giữa đời thường nhận nhip
Chẳng nhớ gì tới bóng đá Euro
Thương bè bạn từ xa xôi miền bắc
Vượt đường dài... đêm tối đến nơi đây
Tỉnh đi về cỡ vài ngàn cây số
Như Norddeich, Hamburg chạy vội vàng
Hannover cũng xa giống Berlin
Duy Nürnberg là anh em gần nhất
Cũng nhịn ăn vội vã để chạy về...
"Bầy gia đình ta bên nhau vui quá
Không phân chia cũ mới, giàu nghèo.
Cùng nắm tay ta chơi trò chơi lớn..."
Từ sự tích tìm con đường giải thoát
Những khổ đau bất hạnh giữa cuộc đời
Của thái tử Tất Đạt Đa thừa trước
Vượt ngàn trùng "trạm cản" để mà đi
Giữa München phía nam thành phố lớn.
Nhớ không em ? Ngày đầu tiên buồn ... ngủ
Bởi suốt đêm ai cũng bận "rộn ràng"
Kể trên đường đi, người lo trang trí
Lúc ban đầu "rám rối" thấy thương thương
Nhưng sau mưa nắng bao giờ cũng đẹp
Hết ưu phiền là đây áp niềm vui
Vì ta sống có lực hòa làm bạn
Cảm hóa người "nhiếp pháp" đã học qua
Ờ ra thế ! Khi cùng người chịu khổ
Thì khổ đau cũng mất tự lúc nào...
Và như thế bớt một phần ràng buộc...
Chính nơi đây tạo vườn hoa mới như
Cho lá xanh tươi tắn ở đầu cành
Như đời ta sắp bước vào lớp một
Trại lần này đã hé nở tình thương.. !□

NSST 12



Trang ngành Thiếu

GIẢI ĐÁP THẮC MẮC!

Qua những lần gặp gỡ và tâm sự với các em đang sinh hoạt trong ngành Thiếu, có nhiều em đã nêu lên những câu hỏi rất là thực tế và dễ thương, trong mỗi kỳ báo Sen Trắng chị sẽ lần lượt trả lời, hầu để đáp ứng được phần nào thắc mắc của các em.

Từ Đường



Chị Từ Đường ơi! Em là đoàn sinh ngành Thiếu Nam ở Pháp, em có thắc mắc này nhưng không biết hỏi ai. Em định hỏi anh Ủy Viên ngành Thiếu ở Pháp, nhưng em lại thôi, nên em hỏi chị. Chị thấy em hỏi như vậy dường tưởng em giỏi tiếng Việt, thật ra em hiểu và nói được nhưng viết thì ẹ lảm! Em nhờ một anh viết lại giúp em đó. Số là vậy: Lứa tuổi chúng em rất thích nhạc Pop Rock, nhạc "ráp", tại kỳ trại ở Strasbourg, trong chương trình văn nghệ lửa trại, tụi em có một màn trình diễn, tụi em nhảy nhạc "ráp" và nhảy theo kiểu của các nhóm "2 Be 3", Blackstreetboy,... Sau tiết mục cũng được vỗ tay, nhưng sau đó có anh HTR. lớn phàn nàn, cho rằng: "nhảy múa gì mà đầu chóng xuống đất, chân đạp lên trời, cà giựt cà giựt".v.v... Vậy em hỏi chị: Lối nhảy đó có hại gì cho GDPT hay có xấu dở không? Nếu có thì xấu ở chỗ nào?

Thêm nữa, "mốt" của tụi em bây giờ là xỏ bông tai nhỏ 1 bên. Có anh, cũng lớn lắm, nói với em: "Anh thấy tụi em xỏ, anh cũng muốn theo mốt mấy em, nhưng anh không can đảm làm. Em không biết ảnh nói thiệt hay nói chơi, nhưng lại có anh phàn nàn: "con trai gì mà xỏ bông tai, coi yếu xìu !!!". Em thì không thấy yếu xìu, mà như vậy mới là "mạnh"! Vậy theo chị thì tụi em em phải làm sao?

Sẵn hỏi, hỏi luôn: Tụi em phải tốn tiền nhiều hơn bình thường mới vừa hớt tóc ngắn, vừa nhuộm vài chúm vàng trên tóc, đó là mốt của thủ môn Nhật

Bản, nhưng cũng bị vài anh lớn không thích tụi em làm vậy! Sao mà GDPT gì mà khó quá à !!! Ở nhà ba má em không cấm, em lên Chùa bị cấm tùm lum !!!!

(Em cảm ơn anh C. viết giúp em)

Em Đ & T.



- Em Đ. & T. thương mến,

Đọc thư của em, chị nghĩ em đang ám ức lắm phải không? Thư của em có 3 câu hỏi, chị lần lượt giải tỏa phần nào thắc mắc trong lòng của em nghe. Em hỏi mình nhảy theo lối nhạc "ráp" trong chương trình văn nghệ của GDPT có hay hoặc dở không? Cái này khó mà nói đúng hoặc sai, vì tùy theo phương diện của người nghe nhận diện về mặt Văn Hóa hay Âm Nhạc, nếu nói về văn hóa thì hoàn toàn không đúng, nhưng nếu nói về âm nhạc thì âm nhạc không có ranh giới. Riêng về cộng đồng người Việt nói chung và GDPT nói riêng, thường các bậc Thầy Cô, Cha Mẹ và các anh chị Trưởng mong đợi ở chúng ta luôn đem những văn hóa cổ truyền ra phô trương hơn. Chị nói ở đây, không phải là các bậc ấy là những người bảo thủ, cố chấp, mỗi quốc gia, mỗi Dân Tộc đều có 1 nền văn hóa riêng, 1 vẻ đẹp riêng. Mục đích của GDPT ngoại trừ đào tạo Thanh, Thiếu, Nhi thành những Phật Tử chân chính còn phải đóng góp, xây dựng, bảo tồn văn hóa theo Dân Tộc Việt. Nếu là Tây hay Mỹ, họ nhảy múa sao cũng được, còn mình bắt chước họ coi rất dị hợm, chẳng giống ai hết. Ngoài ra trên phim ảnh chúng ta coi họ nhảy cũng nhàm chán rồi và liệu chúng ta có nhảy hay hơn họ không mà bắt chước.

Còn con trai đi xỏ bông tai có "bảnh" hơn không? Thì theo chị nghĩ, đàn ông, con trai đeo bông tai xuất phát từ những giống dân mọi rợ. Chị có nghe thoáng thoáng, rằng ở VN những người con trai sanh ra khó nuôi, eo uột mới đem đi xỏ 1 lỗ để đeo bông với niềm hy vọng rằng sẽ nuôi dễ hơn. Vậy em là người được diễm phúc là lành mạnh như vậy thì không cần đi xỏ làm chi, ở đây chỉ theo phong trào thôi, khi thời

thịnh hành đã qua thì chỉ để lại cho em vết sẹo khó coi lắm. Em nói là có 1 anh lớn cũng muốn theo một giống như các em, em thay chị hỏi giùm anh ấy rằng: "Tại sao anh ấy không đủ can đảm làm như các em?"

Về việc em đi nhuộm tóc có vài anh không hài lòng lắm, vì mỗi tổ chức đều có quy luật và những điều lệ riêng của tổ chức đó. Ông bà chúng ta thường nói: "Răng và tóc là gốc của con người", mặt dù em là người đang hoang cách mấy đi nữa, nhưng dưới mắt của người khác họ đánh giá em rất là thấp. Văn hóa "mốt" cũng có 1 ranh giới, thí dụ trình diễn thời trang, có những mốt rất là lố thể, nhưng sự thực ở ngoài các tiệm buôn bán không được phổ biến, vì trong cộng đồng không chấp nhận, mốt chỉ lưu truyền trong khoảnh khắc ngắn mà thôi không thể vĩnh cửu được. Khi em ra đường, em thấy số đông họ làm như vậy thì em mới bắt chước được, còn đó chỉ là thiếu số thì chị khuyên em nên để dành số tiền đó, thay vì nhuộm vàng đỏ thì em gửi về VN giúp đỡ đồng bào đang bị lâm nạn vì cơn lũ lụt, như vậy có ý nghĩa hơn phải không em? Mong em luôn cố gắng đóng góp cho tổ chức ngày thêm vững mạnh.



Chị Từ Đường ơi! Em nói thiệt, chị đừng buồn nha, mà chị giữ bí mật tên em. Sao em thấy mấy bài hát GDPT sao mà buồn quá à ! Em bị bắt hát hoài mà cũng không nhớ, trong khi mấy bài nhạc Tây em nghe vài lần là em nhớ rồi. Nhạc GDPT em thấy giống nhạc nhà thờ! Cũng có bài hay, animé (sinh động) một chút nhưng ít lắm! Sao mình không hát được mấy bài hát nhạc rock hả chị ? mà sao mấy nhạc sĩ sáng tác nhạc GDPT không sáng tác điệu disco nghe vui hơn không?

Em T. T.



- Em T. T. thân mến,

Câu hỏi thắc mắc của em, chắc có lẽ cũng rất hợp "gu" với các bạn lam viên khác được sanh ra và lớn lên tại hải ngoại này. Nhận xét

của em đúng với 1 khía cạnh nào đó thôi, còn mặt khác em lại quên nghĩ đến. Theo chị, các nhạc sĩ VN đã sáng tác nhạc buồn lẫn vui để áp dụng theo mỗi hoàn cảnh khác nhau. Nhưng tại sao nhạc buồn lại nhiều hơn nhạc vui? Các nhạc sĩ VN thuộc về thế hệ trước sống trong thời điểm chiến tranh, đất nước loạn lạc và người Á Châu mình có nhiều cảm xúc, do đó sáng tác nhạc buồn để hơn nhạc vui. Như người nghèo không thể nấu những món ăn cầu kỳ, sang trọng, vì không có đầy đủ phương tiện, và đối với nhạc sĩ VN cũng tương tự như vậy.

Những giờ sinh hoạt vòng tròn ngoài sân, các em được chạy nhảy, ca hát những bài vui nhộn, nhưng lúc đứng trước bàn Phật trong Chánh Điện chúng ta phải giữ tác phong, trang nghiêm, vì là nơi thờ phượng mà. Ở Chùa hoặc nơi sinh hoạt GDPT đâu phải là sàn nhảy để các em đem nhạc disco ra nhảy, chính những bài hát Đạo này cũng khởi phát từ người Tây ra, họ cũng hát những bài chậm rãi, trang nghiêm và không bao giờ họ nhảy múa trong nhà thờ. Hoặc những Tôn Giáo khác, họ cũng sáng tác những bài "du dương" để tâm hồn lắng đọng xuống, do đó người hát và nghe mới suy ngẫm và chú ý đến lời nhiều hơn. Chị thử hỏi, nếu chúng ta đem nhạc rap hoặc rock vào Chùa hoặc Niệm Phật Đường, không biết có vui hay không? Hay để người khác Đạo coi Đạo Phật là 1 nhóm ô hợp.

Chính trong quân đội cũng vậy, khi tập chạy bộ, họ cũng không thể nào tập bài hát theo lối nhạc rock để mà chạy, hoặc trong kịch opera không thể hát nhạc rap được, hay ngược lại, vì trong khoảnh khắc đó không thích hợp với thánh giá, phải không em?

Còn sáng tác nhạc cho GDPT được linh hoạt hơn, chắc phải nhờ vả ở lớp trẻ như các em mới lớn và được sanh ra tại đây, vì các em không bị ảnh hưởng đến chiến tranh, không sống trong cảnh ly tán và thiếu thốn mà được sống trong cảnh an vui, thanh bình, sống trong 1 xã hội có đầy đủ về mọi phương diện này. Chị mến chúc em luôn vui tươi và vững tiến..

HỌC VÀ HÀNH LỜI PHẬT DẠY

Diệu Hồng

Trên cõi đời này, chúng ta muốn biết những gì đều phải Học. Nếu vì lười biếng không chịu Học thì không thể có được sự hiểu biết. Song, Học mà không Hành thì cũng chẳng hữu ích !

Từ sự không biết do chưa Học, hoặc không chịu Học, đó là Ngu Si. Do Ngu Si, sẽ tạo tác biết bao cảnh khổ vô lường cho mọi người và cho chính bản thân ta.

Khi Học rồi còn phải Tập, Tập rồi phải Hành động ! Khi Hành động, chúng ta mới thấy rõ sự Học đưa ta đến chỗ nào, trong Hành động còn phải uyển chuyển sắp xếp để được hoàn hảo, trong Hành động chúng ta còn phải có Trí Tuệ sáng suốt mới thấy rõ được sự ích lợi để tiến đến thành tựu .

Nói đến sự Học thì rất là rộng lớn bao la ! Chúng ta cần Học những gì đây ? Học chữ, Học nghề, Học tất cả những gì cần thiết cho sự sống hằng ngày trên thế gian này. Dĩ nhiên có Học thì phải có Tập và thực Hành. Mà Học thì cũng phải Học từ thấp lên cao. Ví như chúng ta chưa từng học từ lớp nhỏ mà nhảy vô Học lớp thi Tú Tài thì lẽ dĩ nhiên là chúng ta sẽ chẳng hiểu gì cả và sẽ chẳng đem lại kết quả thiết thực gì cho chúng ta.

Thí dụ như Học chữ, nếu chúng ta chỉ Học sơ thôi, Học đủ để biết viết, biết đọc, và cũng chẳng đọc nhiều...chẳng viết nhiều..., thì phần hiểu biết chữ nghĩa cũng chẳng được bao nhiêu.

Học nghề, nếu chúng ta chỉ Học trên sách vở, không tập, không thực hành, thì chúng ta cũng chỉ biết theo cái biết trên sách vở. Khi ngồi trước bộ máy, chúng ta không biết sử dụng hoặc sử dụng sai lạc.

Nay chúng ta là những người con của Phật, nói gán gọn là Phật Tử. Tự nhận mình là Phật Tử thật quá dễ ! Phần đông người Phật Tử chỉ biết vái lạy trước tượng Phật để cầu xin Đức Phật ban cho 1 phép lạ nào đó theo sự cầu khẩn của mình. Hoặc tụng kinh thật nhiều để Phật ban Phước cho ! Hoặc tuân theo kinh điển tạo tượng Phật thật nhiều để được Phước báu ! Chúng ta đều quên rằng các thứ đó chỉ là phương tiện nhắc nhở chúng ta mà thôi. Điểm chánh vẫn là tự Tâm chúng ta phải tu sửa vậy. Nên có câu Phật dạy rằng "Tất cả chúng sanh đều có Tâm Phật" và "Phải tự thấp đức lên mà đi". Bởi thế, nếu chúng ta chỉ trông chờ vào phép lạ do Phật ban cho thì mãi mãi vẫn ở trong cảnh luân hồi khổ ải này.

Do đó, là người Phật Tử chân chánh thuần thành, chúng ta cần phải Học những lời Phật dạy từ những bài Kinh câu kệ, rồi phải thực hành.

Đó là Học và Hành Phật Pháp ! Học Phật Pháp cũng thế, phải học từ thấp lên cao, từ dễ đến khó, nếu không thì cũng chẳng lợi lạc thành tựu gì cả vậy.

Tuy vậy, chung quy tóm lược trong những bài Kinh kệ thâu gọn chỉ rõ nguồn gốc tạo ra nghiệp khổ đều do : Thân, Khẩu, Ý và Tham, Sân, Si.

Đây là điều rất quan trọng và cần thiết nhất ! Đức Phật luôn luôn dạy chúng ta phải thực hành thì mới Giác Ngộ, Giải Thoát và An Vui thật sự vậy.

Từ thời xưa đến nay, phần đông chúng ta thường hiểu sai câu "Hành Đạo", cho rằng Hành Đạo là công phu tụng niệm bái lạy thật nhiều trước tượng Phật. Sự thật, công hạnh này chỉ là

phương tiện nhắc nhở chúng ta đọc luôn miệng những lời của Phật để nhớ thực hành, nhớ hành động trong sự sống hằng ngày mà thôi. Và cũng để nhắc nhở chúng ta nhận thấy rõ Tâm chúng ta, luôn nhớ nghĩ sửa đổi Tâm tánh chúng ta hơn. Và lại thời gian tụng niệm nhớ nghĩ đến Phật thì chúng ta cũng ngưng bớt những ý nghĩ sai quấy thường luôn chạy nhảy liên tục không ngừng nghỉ như câu chúng ta thường nghe "Tâm viên, Y' mã" (*nghĩa là Tâm chúng ta thay đổi liên hồi như con vượn chuyển từ cành cây này sang cành cây khác, và Y' chúng ta cũng thay đổi không ngừng như con ngựa chẳng chịu ở yên cứ chồm chạy tứ phía vậy*).

Nhưng, nếu chúng ta chỉ vái lạy, cầu khẩn chư Phật, không biết tu sửa Tâm tánh thì cũng chẳng lợi lạc thiết thực cho bản thân mình và người khác, và vẫn tiếp tục luân hồi trong tai ương khổ sầu...

Tuy nhiên, lời Phật dạy rất bao la rộng lớn, bởi vì Ngài dạy cho đủ tầng lớp Người, tùy thời cơ, tùy căn cơ và trình độ hiểu biết tiếp thu của mỗi người. Nay chúng ta Học là Học tất cả những lời của Phật, Học tất cả các trình độ...tất cả những lời Phật chỉ dẫn cho mọi tầng lớp, mọi thời cơ và mọi căn cơ ...Thật quá bao la đối với chúng ta ! Bởi thế, chúng ta phải biết áp dụng vào tùy trường hợp, và tùy khả năng hấp thụ của tự thân mình, chú đừng đua đòi để tránh sự hại thêm cho tự thân!

Thật vậy, lời Phật dạy quá bao la! Nếu chúng ta không biết áp dụng sẽ có sự mâu thuẫn. Vì cũng những lời dạy của Phật nhưng có thể là hữu ích cho người khác, nhưng lại có hại cho mình, hoặc ngược lại.

Cũng như phương pháp thực hành Thiền, cũng là phương pháp của Phật. Ngài cũng đã Thiền Định mà Giác Ngộ. Nhưng tại sao có vị Thầy lại cảnh cáo chúng ta rằng "Coi chừng Thiền sẽ hại chúng ta vào cảnh Tẩu Hỏa Nhập Ma, trở thành điên loạn" hoặc " Phải có Thầy

hướng dẫn, thì mới tu Thiền được". Khiến nhiều người nghe nói đến Thiền đều lo sợ và tránh né.

Điều này cũng đúng đối với những ai Tâm chưa đủ sức chịu đựng sự giằng co của 2 tự tâm ! Có thể bị Tẩu Hỏa Nhập Ma lắm ! Vì chúng ta ai cũng đều có 2 Tâm : Tâm chánh và Tâm tà. Nghĩa là Tâm Ác và Tâm Thiện : Tâm lừa dối và Tâm siêng năng, Tâm phá hoại và Tâm xây dựng hoặc Tâm ghét và Tâm thương v.v...Nếu được hỏi Tâm đâu chỉ chẳng có ai tìm thấy Tâm mình, nhưng 2 Tâm đó luôn hiển hiện trong mình đấy.

Khi chúng ta ngồi Thiền để lắng đọng tâm tư, để tự soi rọi thấy Tâm mình hầu có thể sửa đổi tu tập thì sẽ có 2 Tâm trở dậy hiện ra rõ ràng. Chúng ta sẽ thấy nó. Khi đó, chúng ta phải biết đối trị và lựa chọn quyết định cho Tâm nào thắng. Nếu chúng ta nghe theo Tâm Thiện thì chúng ta sẽ hành động làm nấy nỡ Phật Tánh sẵn có trong ta, còn nếu chúng ta nghe theo Tâm Ác thì chúng ta sẽ có Tâm Ma hiện hành trong hành động sai lạc hằng ngày vậy.

Nếu chúng ta bối rối không tự biết quyết định, không biết phải lựa chọn Tâm nào, không biết điều nào phải trái chánh tà; thế là Tâm trở thành rối loạn khủng hoảng. Trở thành bị Tẩu Hỏa Nhập Ma. Những ai tinh thần suy yếu dễ trở thành bần thần, ngớ ngẩn, không tự tìm ra lối thoát trong ý nghĩ rồi dễ trở thành điên loạn tâm thần là vậy. Do đó quý Thầy thường khuyên những người tu Thiền cần phải có vị Thầy hướng dẫn. Vì khi Tâm ác hoặc Tâm tà xâm chiếm thì gương mặt và bộ tịch của người ngồi thiền hẳn nhiên thay đổi, vị Thầy sẽ nhận ra và sẽ đánh thức người đó trở lại bình thường, còn như không có ai làm cho thức tỉnh thì người đó sẽ bị chìm đắm trong Tâm ác của chính mình hoành hành đến có thể bị điên loạn vì bị khủng hoảng tinh thần. Hoặc sẽ cứ sử dụng sai lạc tạo nhiều điều phiền não cho người chung quanh mình, mặc dầu có tu tập đó.

Hoặc tu tập theo cách quán chiếu, hoặc mới bắt đầu học Phật Pháp đã Học kinh Bát Nhã. Những điều này có thể khiến người Học Phật Pháp chán nản thất vọng chẳng lợi lạc gì cả vậy.

Đây chỉ là những thí dụ của phương cách hành đạo trong 84000 phương cách. Cho thấy rằng chúng ta phải biết chọn lựa phương pháp học đạo phù hợp với khả năng của mình để tiến tới trên đường hành đạo chân chánh. Kéo không thì, dùng thuốc của Phật ban cho mà chúng ta vẫn cứ bệnh mãi, không bao giờ khỏi bệnh được, mặc dầu biết rằng lời Phật là thuốc chữa Tâm bệnh rất hữu hiệu. Lý do đều tại chúng ta không biết cách dùng thuốc trị bệnh phù hợp với bản thân mình mà thôi.

Hiện tại, trong các Pháp môn tu sửa Tâm tánh, có sinh hoạt của Đoàn thể Gia Đình Phật Tử Áo Lam có mặt gần 60 năm nay là một cách Hành đạo hữu ích. Đây cũng là một Pháp Môn trong muôn vàn Pháp Môn của Đạo Phật, rất ích lợi cho tự thân và mọi người quanh mình từ trẻ nhỏ 5-6 tuổi đến các bậc 80 tuổi. Đoàn thể GDPT luôn cố gắng thực hành lời Phật dạy một cách thiết thực đó là tìm phương cách giáo dục các trẻ em trong tinh thần Phật Pháp, hướng dẫn các thanh niên nam nữ cùng áp dụng Phật Pháp trong đời sống hằng ngày, các vị lớn tuổi cùng dìu dắt giúp đỡ nhau cùng xa lìa nghiệp chướng đây đây trong thế gian. Cùng hy sinh thân tu sửa tâm tánh mình và tìm phương thức chỉ dẫn mọi người cùng tu sửa như mình. Cùng phụ lục quý Tăng Ni hoàng dương Chánh Pháp. Trong sinh hoạt trường kỳ của Đoàn thể Áo Lam không vì danh lợi, không vì cấp bậc. Điều hay nữa là cấp bậc trong Tổ chức Áo Lam là sự khuyến khích cố gắng Kiên Trì tu sửa Tâm tánh và Bền Tâm Vững Chí hy sinh giúp mọi người cùng thoát khổ. Chứ không như cấp bậc của thế gian thường tình : ý thể quyền cao chức lớn để kiêu mạn. Đây đúng là một phương cách dùng độc trị độc ! Cùng nhau hướng đến bờ Giải Thoát...

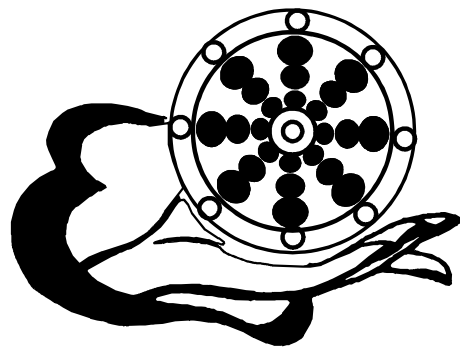
Do đó công tác sinh hoạt của Đoàn thể Áo Lam là một Công Đức Phước Báo vô lượng vô biên ví bằng tạo tác trăm ngàn tượng Phật và Bồ Tát vậy.

Bởi vì tượng Phật chỉ là phần nhắc nhở con người nhớ hành trì lời Phật mà thôi. Trong số trăm ngàn người lạy tượng Phật họa may có được 1 người biết thức tỉnh tu sửa tâm tánh tự thân, hay chỉ mong cầu sự trầm luân vô vọng ! Nay Đoàn thể GDPT Áo Lam Viên là những người tự nguyện tu sửa Tâm tánh cùng hướng dẫn nhau rất là thiết thực chân chánh. Cùng nhau vun xới, bồi đắp, tưới tắm Tâm Phật sẵn có nơi mình và nơi mọi người. Nguyện gieo rắc Nhân lành trong mọi người. Mong mọi người đều cùng được hưởng Pháp Như Lai.

Đức Phật dạy rằng "Tất cả chúng sanh đều có Phật Tánh". Mà điểm chánh là thực hành tu sửa Tâm Tánh trong sự sống đối đãi hằng ngày cùng những người chung quanh mình.

Phải làm thế nào cho Phật tánh nảy nở ? Bằng cách thực hành cẩn thận trong Hành Động, Lời Nói và Ý Nghĩ. Tránh tạo nghiệp xấu. Để thoát khỏi sự trầm luân khổ não, tiêu trừ nghiệp chướng, hầu được Giác Ngộ, Giải Thoát hướng đến An Lạc Hạnh Phúc trường cửu thật sự.

Chúng ta hẳn nhận thấy rõ sự Học và Hành lời Phật dạy bằng cách nhận thấy tánh mình và tu sửa Tâm tánh, mới thật sự có ích lợi vô lượng vô biên cho mọi người vậy.



NSST 14

TRẠI ANÔMA - NI LIÊN 2001

Quảng Thiện - Nguyễn Văn Thắng

Trại huấn luyện đội, chúng trưởng được BHDGDPTVN tại Pháp tổ chức lần thứ II, tại chùa Thiện Minh (lần thứ I cũng tại nơi này vào năm 1993) trong suốt bốn ngày, từ mồng 1 đến mồng 4 tháng 11 năm 2001.

Trại này, lúc đầu dự định tổ chức tại chùa Phước Hải, ở Toulouse, nhằm mục đích hỗ trợ cho "đứa em út" tức GDPT Phước Hải, nhưng sau khi đoán chừng số trại sinh tham dự lên tới 30 em chưa tính các anh chị huynh trưởng trong ban quản trại (BQT), thì chùa Phước Hải trở nên quá nhỏ nên BHD quyết định trở về "tổ đình" ở Lyon.

Đây là lần đầu tiên mà trong một kỳ trại thiếu cả hai anh Minh Trí và Minh Hiên : một anh vì bận chuyện gia đình (con đau) , một anh vì công việc quá bề bộn (chuẩn bị chuyển tiền euro). Thành ra một số anh chị "trẻ" trong BQT rất lo lắng, không biết sẽ hoàn thành hay không công việc giao phó.

"Ra trận" kỳ này, với sự vắng mặt của hai anh "cổ trụ", được ví như đội tuyển bóng đá quốc gia Pháp, thiếu hai cầu thủ Zidane và Henry. Nhưng may thay nhờ có hàng hậu vệ vững chắc, kinh nghiệm dày mình : Blanc (tức chị Diệu Hồng) và Dessailly (tức anh Từ Khoa), nên "trận đấu", dưới sự điều khiển tài ba của anh trại trưởng (capitaine) Từ Khoa, vẫn được diễn tiến như thường.

Số trại sinh, lúc đầu ước chừng khoảng 30 em, nhưng đến giờ chót, vì nhiều chương duyên nên chỉ có 17 em đến tham dự chính thức được mà thôi ! (Không tính các trại sinh dự thính). Mặc dù số trại sinh tuy ít so với số lượng "hùng hậu" của huynh trưởng trong BQT (10), các anh chị không nản chí và ngược lại càng hăng hái hơn vì nếu ít, BQT có thể chăm lo các em chu đáo hơn.

Theo chương trình dự tính lúc ban đầu, lễ khai mạc của trại bắt đầu vào ngày thứ năm 01/11/01 lúc 14 giờ. Nhưng rủi thay tất cả phái đoàn tham dự đều

đến trễ nên BQT quyết định dời lễ khai mạc tới 16 giờ. Trong lúc các anh chị trong BQT họp để chuẩn bị chương trình khai mạc, một cú phone của anh trại trưởng Từ Khoa gọi về chùa báo tin "...*tới ga Part Dieu rồi !*". Ai nấy đều phấn khởi hẳn lên và nói với nhau "*Thôi kệ, đảng nào cũng trễ, trễ cho trễ luôn, lễ khai mạc mà không có chef thì mất vui!*". Vì thế lễ khai mạc được dời một lần nữa tới 17 giờ. Sau khi hỏi, anh trại trưởng "bật mí" làm thế nào mà tới đất trại 3 tiếng sớm hơn dự định (16 giờ thay vì 19 giờ), thì anh ấy thú thật là "mạo hiểm đi đại", nghĩa là gặp xe lửa nào chạy là nhảy lên mặc dù vé mua không đúng với chuyến xe !

Buổi lễ khai mạc diễn ra trong bầu không khí trang nghiêm dưới sự chứng minh của Thượng Tọa Thích Tánh Thiệt, viện chủ chùa Thiện Minh. Vì trễ 3 tiếng đồng hồ so với chương trình đã định, tất cả các anh chị trong BQT cũng như các em trại sinh cố gắng rút, tranh thủ thời giờ để theo cho kịp. Với lý do số trại sinh ít nên các em được chia thành 3 đội (chúng) "mixte", nghĩa là nam, nữ lẫn lộn. Đội (chúng) nào có đội trưởng thì bắt buộc có chúng phó, và ngược lại, chúng trưởng phối hợp với đội phó.

Chương trình huấn luyện được soạn thảo với những bài lý thuyết của nghề đội, chúng trưởng, song song là phần thực hành. Dĩ nhiên kèm theo đó là những bài Pháp mà một người chỉ huy đội, chúng không thể thiếu. Trong phần Phật pháp, các em học hoặc ôn lại những bài giáo lý căn bản như "Lịch sử Đức Phật Thích Ca", "Tam Quy, Ngũ giới", "Lục hòa" ... dưới sự đảm trách của Đại Đức Thích Quảng Viên, cố vấn giáo hạnh của GDPT Thiện Minh. Phần huấn luyện do các anh chị trong ban giảng huấn (chị Diệu Hồng, các anh Từ Khoa, Quảng Thiện, Quảng Đạt, Quảng Long) điều khiển.

Sau một ngày học tập trôi qua, BQT nhận thấy các em trại sinh còn quá thụ động, rụt rè, không dám phát biểu. Nhờ gởi mật thám đi thăm dò, mới khám phá lý do là các em không hiểu nhiều tiếng Việt !!! Vì thế các anh chị trong ban giảng huấn đành xỏ tiếng Tây, hy vọng rằng sự tiếp thu của trại sinh tăng lên. Thật thế, các em trở nên hoạt bát hơn, làm cho không khí trại trở nên hào hứng.

Ngày thứ bảy 03/11/01 là ngày quan trọng nhất của trại : nào là trò chơi lớn, thi trúng cách, ngày Hạnh, lễ truyền đăng, lễ chu niên (lần thứ 8)

của GDPT Thiện Minh và cuối cùng là màn văn nghệ. Chương trình thật là hấp dẫn ghê !

Trò chơi lớn mang tựa đề "Theo dấu Đức Phật Thích Ca", dựa theo những bài giáo lý mà các em đã học, từ lúc Thái tử Tất Đạt Đa bỏ cung điện, trốn đi tìm đạo tới khi trở thành Phật. Tuyến đường đi được chia làm 8 trạm : khởi hành từ thành Ca Tỳ La Vệ (chùa), băng qua hai con sông Anôma và Ni-Liên (sông Rhône), xuyên qua rừng rú và cuối cùng tới vườn Lộc Uyển (sân chùa). Trạm thì nhiều mà số tài tử lại ít, nên nhiều anh chị huynh trưởng phải đóng nhiều vai, thí dụ như anh trại trưởng, sau khi hoá trang làm vua Tịnh Phạn xong (anh ấy giả giống đến nỗi bé Tú Nhã, một em Oanh vũ, phải trầm trồ khen "*Bác Châu mặc đồ giống Ben Laden quá à !*"), lập tức lấy xe vọt vô rừng để giả làm một trong năm anh em Kiều Trần Như và cuối cùng chạy bộ về chùa để ngồi nghe Đức Phật thuyết pháp trong vườn Lộc Uyển. Trò chơi lớn bắt đầu lúc 10 giờ và kết thúc lúc 12 giờ 30 trong không khí vui nhộn, dưới ánh nắng mặt trời thật ấm áp.

Sau trò chơi lớn các em trại sinh phải trải qua một cuộc thi khảo sát mặc dù bụng đói meo ! Đặc biệt trại kỳ này, đa số các em trại sinh sanh ra ở Pháp nên tiếng Việt nói còn chưa rành hướng chỉ đọc và viết !. Ban giám thị đành phải dễ dãi, thông cảm cho các em "Tây da vàng". Mỗi em trại sinh được quyền có ít nhất một thông dịch viên ! Có em thì cần các anh chị huynh trưởng dịch đề thi sang tiếng Pháp, có em phải nhờ các anh chị đọc dùm câu hỏi và một vài em xem thử thời vận hên xui, chơi lô-tô bằng cách gạch chéo bữa những câu trả lời : bằng chúng có một em trả lời "lục hòa là lục đục !"

Nhân ngày hôm đó là ngày vía Đức Quán Thế Âm Bồ Tát, các anh chị trong BQT quyết định tổ chức ngày Hạnh cho các em nữ dưới sự điều khiển của chị Diệu Hồng. Sau phần nghi lễ do thầy Quảng Viên chủ lễ, tất cả đều xuống bếp thi nhau trở tài làm bánh, mỗi đội một bánh, nào là bánh bông lan, bánh "tarte", BQT cũng tham gia với một cái bánh bò nướng ! Đúng ra là ngày Hạnh chỉ dành riêng cho các em nữ nhưng các em nam theo mode "traị thời đại" xắn tay áo, bay vào bếp giúp đỡ đồng đội của mình.

Trong khi chờ bánh chín, các em lại thi đua làm huy hiệu hoa sen với những vật liệu như carton, vải, nút, kim, chỉ ... Trong tinh thần đồng đội, các em chia việc cho nhau tùy theo khả năng của mỗi

người: em thì vẽ, em thì cắt, em thì may, em thì đơm ... Trong môn thi này, các em nam, lại một lần nữa, với những luồng kim lả lướt, chúng tỏ cho các bạn gái của mình rằng các em cũng đảm đang không thua gì phái nữ. Thật đáng khâm phục con trai của thế kỷ 21 ! Cuộc thi đua hào hứng đến nỗi các em quên cả buổi ăn tối, có em hằng say quyết định : "*chùng nào xong mới đi ăn cơm !*"

Sau bữa cơm tối, tất cả trại tụ tập trên chánh điện để tham dự lễ truyền đăng. Trong không khí thật nghiêm trang, ngọn nến, tượng trưng cho ánh sáng của chư Phật, được truyền từ tay Thầy trụ trì tới các anh chị huynh trưởng, rồi sau đó được truyền xuống cho các em trại sinh. Sau phần chụp hình lưu niệm, tất cả cùng xuống phòng sinh hoạt tham dự lễ đệ bát chu niên của GDPT Thiện Minh. Trong đêm ấy, một số anh chị em cựu huynh trưởng và đoàn sinh GDPT Thiện Minh kéo nhau về chung vui, cùng nhau cắt bánh sinh nhật và thưởng thức chương trình văn nghệ kéo dài tới 23 giờ.

Sáng chủ nhật 4/11/01, trước khi làm lễ bế mạc, GDPT Thiện Minh vì không thể tham dự buổi lễ truy điệu cố huynh trưởng Hạnh Minh - Hồ Tấn Anh, tổ chức tại chùa Khánh Anh (Paris) ngày 23/9/01 vừa qua, nên yêu cầu BQT tổ chức một buổi lễ tưởng tự nhằm mục đích nhắc nhở Lam viên sự hy sinh cao cả của một người anh đã dũng cảm tự thiêu ngày 2/9/01 để phản đối sự đàn áp tôn giáo của chính quyền cộng sản Việt Nam tại quê nhà. Buổi lễ tuy ngắn gọn nhưng đầy đủ, mang nhiều ý nghĩa đã diễn ra rất long trọng. Tiếp theo đó là lễ bế mạc dưới sự chứng minh của Thượng Tọa Thích Tánh Thiệt. Sau phần báo cáo đức kết sinh hoạt của trại trong bốn ngày qua, thầy đã trao bằng chứng chỉ cho các em trại sinh. Đặc biệt trại kỳ này, tất cả các em trại sinh đều trúng cách, em đứng hạng chót cũng đủ điểm trung bình và giải thủ khoa do em Diệu Thanh - Hà Ngọc Oanh (thuộc GDPT Quảng Đức) đoạt được !

Lễ bế mạc kết thúc bằng những "pose" hình chụp lưu niệm. Và cuối cùng "*Dây thân ái lan rộng muôn nhà, tay sắp xa nhưng tim không xa ...*" vang dội trên chánh điện, báo hiệu giờ chia tay đã tới. Nhưng tất cả mọi người biết rằng "*... dù cách xa ngàn dặm nhưng gần, vang hát ca chia tay đừng buồn*" nên rất vui vẻ và hẹn gặp lại nhau trong kỳ trại tới, có lẽ tại trại họp bạn Âu châu Huyền Quang vào hè 2002. □

NSST 15

WORLD CUP & Lam viên chúng tôi

Lam sân cỏ

Tôi không hiểu từ khi nào niềm say mê giải túc cầu thế giới (worldcup) đã thâm nhiễm vào phần lớn phái nam của dân tộc mình. Kể từ khi môn túc cầu này ra đời ở Anh, và kể từ khi Hiệp hội Liên đoàn Túc cầu Thế giới (FIFA) được thành lập, Việt Nam chưa bao giờ là thành viên trong FIFA, cũng chưa bao giờ được tham dự worldcup !!! Chỉ xem các nước khác quần thảo nhau trên sân cỏ mà các đấng nam nhi tuổi từ 10 đến 70 dân mình chết mê chết mệ !

Trận worldcup lần trước xảy ra tại Pháp, các trận tranh tài thường diễn ra vào buổi chiều theo giờ địa phương, lúc đó giờ Việt Nam đã là nửa đêm về sáng, vậy mà thiên hạ thức hôm thức khuya để theo dõi. Có người để đồng hồ báo thức, khi nghe tiếng chuông reng thì bật dậy như lò xo, tung mừng chạy ra mở tivi. Thế rồi sáng hôm sau ngủ gà, ngủ gật, ngất ngưỡng vào hăng hay công sở để làm việc. Xã hội Việt Nam còn quá phức tạp, nửa khuya như vậy mà các khán giả theo dõi worldcup vẫn tỉnh bơ la hét trước màn ảnh nhỏ khi có một đội trên sân làm bàn, hoặc những tiếng tay đập vào nhau đánh chát một cái, tiếc cho quả banh vượt ngoài khung thành.

Cũng trận túc cầu năm đó (1998), hôm diễn ra trận chung kết giữa đội Pháp và đội Brésil, thì Gia đình Phật tử tại Pháp chúng tôi đang có trại họp bạn tại chùa Thiện Minh - Lyon. Thầy Cố vấn giáo hạnh cho mượn chiếc ti vi và đương nhiên nó oai vệ được đặt ngay giữa trại.

Anh trại trưởng phải cho toàn trại được tự do suốt buổi chiều xảy ra trận chung kết. Không chỉ riêng các lam viên thanh thiếu nam dán mắt vào màn ảnh để ủng hộ đội Tây, mà ngay cả thanh thiếu nữ cũng bị lôi cuốn vào "cuộc hý trường trên sân cỏ" này. Anh trại trưởng thì bận lu bù, đang đi trong sân chùa thì nghe tiếng hét vang rền, rồi một huynh trưởng trong Ban Quản trại bỗng vọt ra khỏi cửa như bên trong bị cháy nhà, anh chưa kịp hỏi thì đã được báo cáo : "Pháp thắng một quả rồi anh ơi !!!"

Nhắc chuyện cũ để nhìn rõ chuyện mới : Worldcup năm nay (2002) Pháp bị loại ngay vòng đầu. Thế mới biết chuyện Được - Thua là trò đùa, và xoay vần như chong chóng, nhưng lại làm không biết bao nhiêu kẻ lẩn lóc say mê, và có khi tán gia bại sản cũng vì những trận đấu trên sân cỏ.

Worldcup năm nay diễn ra tại Đại Hàn và Nhật Bản, dân mình trong nước không phải thức hôm, thức khuya, nhưng cũng không tránh khỏi cảnh rắc rối : Vì giờ Đại Hàn và giờ Nhật Bản đi trước giờ Việt Nam hai tiếng, nên các trận đấu vào 15 giờ 30 giờ Hán Thành (Séoul) hay Đông Kinh (Tokyo) thì lúc đó giờ Việt Nam mới có 13 giờ 30, là giờ làm việc trong công sở, cơ quan hành chính. Thế là bao nhiêu là nhiều khê cho những ai muốn xin chứng đơn từ, giấy tờ, vì phải ngồi đợi chữ ký của "thủ trưởng" !! Người ta vác cả máy tivi vào hăng để theo dõi bóng đá. Chỉ trong tuần đầu tháng 6, các tiệm bán tivi đã bán ra số lượng tivi gấp 3, 4 lần năm trước. Đó là tình trạng của các quan chức xã hội đồ ở Việt Nam gây ra do worldcup. Còn dân nghèo thì sao? Bà chị tôi ở Việt Nam nói chuyện trong điện thoại than thở :

- "... Đang trong giờ đá banh cậu ơi ! Chị muốn đón một chiếc xích-lô hay xe ôm để đi công việc cũng không thể đón được !! Người ta dán mắt vào màn ảnh nhỏ trong nhà, ngoài ngõ, trước các cửa tiệm bán tivi hay các quán cà-phê lớn nhỏ cả rồi !!!"
- "Sao chị không kêu đứa nào đó chở chị đi ?"
- "Máy thằng cháu của cậu nó cũng dán mắt vào tivi nốt !!!"

Tại Pháp, các trận túc cầu đều được anh

em thân để xem lại sau giờ làm việc, vì các trận đấu đều xảy ra vào 8 giờ 30 sáng hay 13 giờ 30 giờ Paris, đều là giờ "đi cà". Tưởng như vậy là ổn thỏa, không đến nỗi xáo trộn như ở Việt Nam. Nhưng cũng không hẳn là hoàn toàn không có ảnh hưởng. Số là : Lam viên chúng tôi sinh hoạt vào ngày chủ nhật, có nơi từ 9 giờ sáng đến 5 giờ chiều, có nơi chỉ từ 3 giờ chiều đến 6 giờ chiều. Vào ngày sinh hoạt, chỉ có các chị, các em gái là lên chùa đúng giờ, còn các anh huynh trưởng và các em thanh thiếu nam thì thường đi trễ. Thậm chí có nơi, chính anh Liên đoàn trưởng và bác Gia trưởng cũng đến trễ !!! Hoặc có khi trái hẳn lại, các anh em đi sinh hoạt rất sớm, thay vì 9 giờ là giờ bắt đầu sinh hoạt thì các anh em đã đến từ 8 giờ rưỡi, hoặc 3 giờ chiều thì đã đến chùa từ 1 giờ rưỡi trưa. Chùng khám phá ra sự tinh tấn lạ đời này thì mới biết các anh em được một chú hay một thầy mở tivi cho coi ké !!!

Lam viên Âu châu thường cổ vũ cho đội tuyển nước mình cư ngụ, lam viên ở Đức cổ vũ đội Đức, ở Đan Mạch cổ vũ cho đội Đan Mạch, v.v..., nếu nước mình cư ngụ bị loại thì quay ra ủng hộ nước cùng trong Âu châu. Hoặc trường hợp tại Pháp, người Việt chúng ta không còn ủng hộ Pháp được thì quay sang ủng hộ Nhật hay Đại Hàn, chắc vì cùng một màu da vàng của người Đông Á !!!

Worldcup !!! Những tiếng la : "DZÔ !!!" ; "Ồ !!!", những tiếng tay đập chát vào nhau, những khuôn mặt anh em chúng tôi với đầy đủ hỷ-nộ-ái-ố chạy đua theo những cơn gió Được-Mất, Thắng-Thua ... đã bao trùm bầu không khí chung quanh mỗi người. Chúng tôi đều biết, nhưng vẫn bị cuốn hút theo niềm say mê bóng đá chẳng biết đã huân tập từ kiếp nào. Niềm say mê này đến nỗi một người bạn Nhật có mặt tại Việt nam trong mùa worldcup đã phải nói một câu nửa đùa nửa thật : "Các bạn Việt Nam chẳng phân biệt tuổi tác, già trẻ, đều say mê túc cầu như điên !!!". □

NẶNG ƠN

Thoáng hững hờ sương sớm giăng giăng

Hoa thẹn thùa e ấp bên giàn
Chim dậy muôn riu sông tỉnh giấc
Lũng lơ trôi, bình dị, mơ màng
Nắng luyến tiếc, tỏa bùng sắc ấm
Dòng sông vui, lóng lánh nhiệt tâm
Cỏ cây xanh, hoa thắm tươi cành
Nhấn gió nhẹ, sợ tan mơ tạm
Trả lại điều nặng nợ của người.
Tuổi thơ vô tư, hồn nhiên, bình dị

Chuyện vui buồn chẳng nghĩ ngợi, ngây ngô

Trong tình thương không chút thoáng ngờ
Mở mắt dậy, mẹ ba ơi con đói
Rồi khóc nhe đòi kẹo bánh đồ chơi
Mộng mơ lớn dần cùng năm tháng phôi phai
Chập chững vào đời, ném thủ đấng cay
Đam mê vị ngọt sắc tài danh lợi
Quên mất "tình thương không chút thoáng ngờ"
Giấc mơ qua mau, ngọt ít, đắng cay nhiều
Chợt nhìn lại, tủi phận về chiều
Nhân nghĩa làm đầu, cuộc sống có bao nhiêu ?!
Bầu sữa ngọt, tiếng ru dịu mát
Vun hạt mè chứa đựng non cao
Chí tang bồng dẫn dắt theo nhau
Phải hữu ích, dễ thương, trọn đạo
Trên đường bước, đất nào đâu nghỉ
Chứa mọi điều, vẫn ấm bao dung
Cho thật nhiều đau bể muôn trùng
Không thay đổi tất lòng bền vững
Người theo nhau, bạn bè chung thủy
Mang nhiều điều phủ lấy giá gương
Chôn nhau, cát rốn, thắm khôn cùng
Kề lưng, sát cánh, cội nguồn chung
Bao hạt giống tình thương từ cùng khổ
Thương lấy người như thương chính thân ta
Mở đường đi trong ánh sáng chan hòa
Tiếp sáng mãi cho lòng người nở hoa
Hạnh phúc lớn tay từng ngày chăm chút
Không thẹn lòng, người, cùng con cháu mai sau
Cảm nhận nhiều tình biển cả non cao
Ca ngợi mãi gương Việt Nam trang tạo .

Điều đã qua, sẽ tới, suy tư

Như là mộng không tốt hơn ư
Hiểu việc hay, việc dở tránh chừa
Đền nợ trước, ơn sau, hiếu tử . □

Thiện Hỷ - Huỳnh Quốc Khánh (9/99)

NSST 16

CHUYẾN ĐI KHÓA TU HỌC PHẬT PHÁP ÂU CHÂU KỲ 14

Hữu Quang

Từ đầu năm 2002, Chánh Tín đã có những ‘nhỏ to’, những bàn bạc từng nhóm nhỏ về chuyến đi Anh quốc vào mùa hè : Tham dự khóa tu học Phật Pháp và trại họp bạn toàn Âu. Rồi ... xe khởi hành từ lúc 8 giờ 15 tại chùa Vạn Hạnh. Trên đường đi có ca hát, có hô lô tô, có kể chuyện, có ngâm thơ và còn có cả chuyện tiếu lâm nữa ... nhưng vì không nhớ hết chi tiết nên không kể ra được. Tóm lại là bầu không khí thật là ồn ào náo nhiệt và vui vẻ lắm, ngồi trên chuyến xe buýt hầu như ai cũng cười nói vui vẻ cả. Vào lúc 12 giờ 15 thì xe tạm dừng cho quý Phật tử giải lao 15 phút tại Oostende. 12 giờ 30 đi tiếp, đến Calais vào lúc 13 giờ 45. Xe mang theo 25 đoàn viên GDPT, 15 cô bác của đạo tràng Bát Quan Trai Giới, 3 chuyên viên của đài truyền hình BOS (Hòa Lan) và 2 con Lân, dĩ nhiên là có cả tài xế.

Trong lúc chờ đợi xuống đường hầm (Eurotunnel) qua Anh Quốc. Thời gian được nghỉ để chờ vào đường hầm là 55 phút. Vào lúc 14 giờ 40 thì bà con Phật tử phải trở lại để xe buýt khởi hành đi tiếp. Xe qua hai trạm mà không có bị kiểm soát, ông tài xế nói đây là lần đầu tiên mà ông ta chứng kiến được là qua hai trạm mà không bị kiểm soát, nhất là xe chở toàn là người tóc đen. Bà con Phật tử trên xe rù rì với nhau là chắc là mình đi tu, có Phật độ nên không bị kiểm soát. Tuy không kiểm soát nhưng họ vẫn xem hành lý, nhưng khi thấy hai con Lân le lười thì 2 nhân viên quan thuế kiểm tra hành lý nói đùa là: hai con Lân bị khát nước nên nó le lười ra rất là dài. Tất cả mọi người ngồi trong xe ai cũng mắc cười hết.

Tàu khởi hành vào lúc 15 giờ 21 đến Anh Quốc là 15 giờ 55. Xe buýt tiếp tục lăn bánh và chương trình văn nghệ lại được nối theo, cây nhà lá vườn. Đặc biệt là phần ngâm thơ của cô Loan. Cô ngâm bài Về Yên Tử Lam Sơn của Thiên Trúc Lâm, cô còn kể về cổ tích của núi Yên Tử. Rồi mọi người cứ nối tiếp. Phần văn nghệ đang vui vẻ thì xe buýt ngang qua một cánh đồng rất lớn và chung quanh thì phong cảnh thật là thơ mộng, nhưng không ai còn hứng thú để ngắm cảnh cả, mà cứ hỏi là còn bao lâu nữa thì đến chỗ. Rồi thì cũng sẽ đến thôi mà, vậy là xe buýt dừng lại tại Wijmondham College. Lúc này là 20 giờ Hòa Lan, giờ Anh Quốc là 19 giờ.

24 - 07 - 2002:

Sáng thì có công phu khuya, sau giờ công phu thì tối giờ ăn, hôm nay gia đình Chánh Tín trực (rửa chén). Anh chị em rất hăng say làm việc, sau đó được giải lao rồi thì đi học Phật Pháp ở các lớp khác nhau. Em học lớp 1b, được học kinh Pháp Hoa với Thầy Tâm Huệ, Thầy giảng rất là vui và em đã hiểu được chút chút. Lý thú hơn là gặp lại được những bạn bè cũ. Còn về Thanh thì hai ngày nay phụ chị Trang lo cho Oanh Vũ. Sáng chẵn Oanh Vũ, chiều thì vào nghe các anh chị Huỳnh Trưởng họp, tối cùng ngồi với chị Trang và các anh chị khác lo chương trình của ngày hôm sau cho các em. Ngày đầu, các cô chú chim non như chưa mở mắt, chưa mở mồm, còn bỏ ngõ, mặc cỡ ít nói, nhưng ngày hôm sau đó thì các em nói như chim hót líu lo. Hai ngày sinh hoạt với các em tuy mệt nhưng rất là vui.

27-07-2002:

Hôm nay là ngày thứ hai của Trại Họp Bạn Huyền Quang. Chương trình có nhiều sinh hoạt khác nhau. Sáng sớm sau giờ thể dục, các trại sinh được tập họp trước cổng trại để lễ Phật và chào cờ. Đối với phần lớn anh chị em lễ Phật hôm đó có gì mới lạ, vì lễ Phật ngoài trời lại không có bàn Phật nữa !? Đây là hình thức lễ Phật ngoài trời đó ! Điểm tâm được dùng ngoài trời trên sân cỏ xanh tươi còn ướt sương của buổi sáng sớm.

Vì sao trại mang tên Huyền Quang? Trong giờ học Phật pháp, ngành Thanh được nghe Hòa Thượng Minh Tâm nói chuyện về đề tài này và ngành Thiếu học với Đại Đức Hạnh Tấn. Vì người viết không có điều kiện tham dự hai giờ học này nên không tường thuật lại được.

Chương trình buổi chiều gồm có lễ Kỷ niệm 10 năm thành lập Ban Hướng Dẫn Gia Đình Phật Tử Việt Nam Âu Châu và cuộc thi đua giữa ba ngành. Trong buổi lễ kỷ niệm có sự chứng minh của quý Thượng Tọa Thích Như Điển, Thích Nguyên Siêu với hai Sư chú Tâm Đoan và Hạnh Giả, cựu huynh trưởng của GDPT chúng ta. Trong bài tường thuật lại những sinh hoạt của BHD trên đất Âu Châu trong 10 năm qua, đối với các anh chị HT rất cảm động, có nhiều anh chị xúc động không cầm được nước mắt. Nhưng đối với phần lớn các em ngành Thiếu và Oanh vũ không hiểu được những gì nói trên, nên các em không cảm nhận được ý nghĩa của buổi lễ.

Ngoài ra tất cả anh chị em được xem lại những tấm hình sinh hoạt trong 10 năm qua với nhiều kỷ niệm khó quên.

Sau phần nghi lễ chính thức 3 ngành được thi đua với nhau trong các trò chơi đố vui, ví dụ như trả lời những câu hỏi về Phật pháp và GDPT, xếp những chiếc đũa thành chữ, thắt gút dây v.v... Các em thi đua với nhau rất hăng say, đặc biệt là ngành Oanh vũ được các anh chị ủng hộ tinh thần hết mình.

Đến tối có chương trình văn nghệ. Khóa học Phật pháp và Trại Huyền Quang hợp tác tổ chức đêm văn nghệ này. Từ các em Oanh vũ đến các anh chị ngành Thanh, Thiếu và quý cô bác đóng góp chương trình với nhiều tiết mục khác nhau như ca hát, ngâm thơ, múa. Đáng ghi nhớ là bài múa ***đêm trăng em lạc lối về*** của Chánh Tín mình được thắng giải hạng nhất !

Sau giờ văn nghệ, tuy đêm đã khuya nhưng ngành Thanh còn chương trình kế tiếp đó là karaoke trong căn phòng họp đã được trang trí biến thành một quán café nho nhỏ.

Chuyến về 30-07-2002:

Cái gì cũng vậy, có lúc bắt đầu thì cũng phải có lúc kết thúc. Hôm nay đây là ngày mọi người phải trở về trú xứ của mình, thì phái đoàn Hòa Lan cũng không ngoại lệ hihihi !.

Đã trải qua bao nhiêu ngày dậy sớm thức khuya, đến hôm nay thì ai cũng đã mệt nhừ, riêng tôi cũng vậy, nhưng vì nhận viết bài thì phải làm tròn bổn phận của mình, nên dù mệt lả người và buồn ngủ muốn húp mắt, nhưng tôi cũng ráng thức để tường thuật chuyến về.

Xe buýt khởi hành vào lúc 8giờ 30 sáng, nghỉ giải lao vào lúc 9giờ 55, nghỉ 45 phút, đúng 10giờ 40 thì xe đi tiếp. Đến London vào lúc 12 giờ trưa. Xe buýt chạy một vòng London cho bà con thưởng thức phong cảnh của thành phố này. Nhờ ‘bác tài’ thuyết minh mà bà con đã biết chút ít về lịch sử của London cũng như dân số ở Anh Quốc. Dân số ở London khoảng hai triệu người và toàn cả nước thì khoảng 25 triệu. Sau đó thì xe buýt dừng lại ở một điểm hẹn để cho bà con dạo phố. Kẻ mua sắm kỹ vật, người đi phở Tàu, ôi thật là ồn ào và náo nhiệt. Thành phố thì người đi tấp nập trên hai bên đường. Một thành phố thật là hỗn tạp. Khi đặt chân đến đây tôi cảm thấy hơi ngộp vì đông người, nhưng cũng may thay là hôm nay trời mưa, nên bầu không khí cũng dễ thở hơn.

Vào lúc 16giờ 30 thì bà con Phật tử trở về điểm hẹn để lấy hành lý trước khi rời London. đây là giờ phút bận rộn nhất, nhưng cũng hên là trời mưa, nên dù có những giọt ngọc lăn dài trên đôi gò má đi nữa, người ta cũng chỉ tưởng là nước mưa tưới tắm mà thôi hihi. Xe buýt từ Hòa Lan đến vào lúc 16giờ 30, chất hành lý vô thùng xe, bà con lên xe, anh Hùng kiểm lại và xe buýt khởi hành lúc 17giờ 10 tại London. Xe đến bến phà lúc 19giờ 40, phà khởi hành vào lúc 20giờ 55. Trong thời gian chờ đợi thì bà con được xuống xe để giải lao, người thì đi xem souvernier, người thì đi dạo vòng vòng, người thì đi ăn, đi uống, đi toilet v.v.. ...

Trong chuyến trở về này thì than ôi, thật là buồn tẻ, có lẽ trong ta ai cũng có tâm sự mà không thổ lộ ra bằng lời chẳng, bao nhiêu ngày vui vẻ, biết bao nhiêu kỷ niệm để mà nhớ mà thương, nên khi lên xe ai cũng im lặng cả, có lẽ người nhớ về kỷ niệm, người thì đang đi trong mộng trong mơ, kẻ thì hò, người thì hát, nhưng chỉ riêng mình mà thôi. Không khí khi đi vui và nhộn nhịp bao nhiêu thì khi về thì lặng lẽ và buồn tẻ bấy nhiêu. Trong không khí im lặng và tĩnh mịch ấy, tôi cũng bắt đầu đi ... , đi một giấc cho đến chùa Vạn Hạnh, tới nơi thì tôi mới tỉnh dậy và coi đồng hồ thì ra bây giờ đã 1giờ 45 bên Anh Quốc rồi, giờ Hòa Lan là 2giờ 45. Xuống xe thì mạnh ai tự lấy hành lý của mình.Sau đó thì có một số ngủ lại ở chùa, còn một số thì về nhà. Về đến nhà thì ngủ lu bù không biết trời trăng mây nước gì cả

ηηη

NSST 17

Chúng tôi đi dự trại **LIÊN HOA**

Nguyễn Hoàng

Trại Liên Hoa Âu Châu, một đề tài mà các Htr. của các GdPt VN tại Đức bàn tán sôi nổi trong ngày họp BHD cuối năm qua tại Chùa Viên Giác. Đề lập chương trình sinh hoạt trong năm, chúng tôi khó thể tìm ra được một thời gian thích hợp để cùng tổ chức và tham dự trại.

Trong buổi họp, mọi người được biết anh Thị Thiện đã tiến hành công việc thăm dò mượn địa điểm để tổ chức trại tại địa phương Bremen. Đất trại là một trường học có sân chơi thể thao trong nhà và ở ngoài, nằm ở ngoại ô Bremen. Địa điểm thoáng mát, chỗ tắm cũng như nơi sinh hoạt đầy đủ tiện nghi, có nhà bếp để chuẩn bị cho phần ẩm thực. Sức chứa có thể lên đến 300 người. Địa điểm thật lý tưởng để tổ chức một kỳ trại cho GdPt cùng phụ huynh và oanh vũ. Anh còn cho biết nơi này chúng ta được sử dụng miễn phí... Thật là tuyệt phải không các bạn ???

Mặc dù được nhiều điểm lợi như vậy, điều chúng tôi tranh cãi nhiều nhất vẫn là thời gian, câu hỏi : "khi nào mới có thể tổ chức được ?" đã được mọi người đặt ra. Trong thời gian từ mùa xuân đến hết hè chúng tôi có thật nhiều công tác : nào là khóa học giáo lý của GdPt, lễ Phật đản, đến khóa giáo lý của hội Phật tử, sau đó là lễ kỷ niệm 25 năm chùa Viên Giác dành cho người Đức, rồi lễ kỷ niệm 25 năm chùa VG dành cho người Việt, khoá tu gieo duyên tại chùa, khóa giáo lý Âu châu tại Đan mạch, lễ Vu Lan... trong vòng 4 tháng mà biết bao nhiêu là lễ và khóa học. Bây giờ nhét thêm cái chương trình trại Liên Hoa vào nữa ... làm sao mà thờ... coi chừng "bứt xò" đa. Huynh trưởng mà cứ kéo GdPt đi hết nơi này rồi nơi khác thì làm sao có đủ tài chánh, và thời gian nào để sinh hoạt với các em ? Thêm nữa, làm như thế nào để chu toàn được hết tất cả các công tác mà chi bộ đã giao phó ?...

Bàn lui bàn tới, rồi không có giải pháp nào hay hơn là... cứ lấy ngày 07.06 đến 09.06.03 để tổ chức trại Liên Hoa. Ai muốn đi trại thì phải cố gắng khắc phục khó khăn của mình là xong thôi.

Tiếp đến là nỗi lo âu của Ban quản trại, địa phương Bremen tổ chức trại nhưng không có nhân sự lo phần ẩm thực trại. Việc của ba gia đình gần Bremen (Tâm Minh, Minh Hải và Pháp Quang) làm sao vận động phụ huynh tham dự trại nhiều để phụ tá cùng ban ẩm thực trại.

Chúng tôi ở GdPt Tâm Minh, đoàn sinh phần lớn là ngành Oanh và ngành Thiểu, các em muốn tham dự trại thì phải có phụ huynh đi theo. Ban Huynh trưởng

họp cùng chi hội quyết định thuê một xe Bus 50 chỗ ngồi và thuê tiền xe với giá tương trung (10 Euro một người) để tất cả đều có thể tham dự được. Phần liên lạc với hãng xe, hỏi giá tiền và thương lượng đòi hỏi thời gian. Mặt khác thay nhau vận động để số chỗ trên xe không dư như vậy thì tiền xe trả sẽ nhẹ hơn, nếu thiếu thì phải xuất quỹ ra trả. Vào dịp cuối năm họp chi hội và GdPt, sau khi đưa ý kiến mượn xe thì mọi người đăng ký đi trại lên tới 60 người. Vì nghĩ rằng không tốn tiền thuê đất trại nên có thể trại phí không cao lắm. Đến đầu tháng 4, nhận được thông báo của Ban tổ chức trại. Trại phí lên đến 25 Euro một người, thêm tiền xe nữa là 35 Euro... tốn kém quá không đi theo được... Chương trình thuê xe bị đình lại vì số người đi theo xe Bus giảm đi nhiều. Bây giờ rẻ nhất là đi xe nhà. Nhưng mà : không có Oanh vũ thì không có phụ huynh, không có phụ huynh thì ai là người có thể chia xẻ gánh nặng của ban Ẩm thực ??? Suy nghĩ mãi chỉ còn một cách : Không có tiền thì phải đi ... xin. Chúng tôi ngỏ lời cùng Chi hội, Ban bảo trợ và BLĐ của GdPt. Xin giúp đỡ mọi phương tiện để chuyển đi có thể thực hiện được và đây cũng là cơ hội để phụ huynh và GdPt cùng nhau sinh hoạt. Được tin, mọi người đồng lòng yểm trợ tối đa cho kỳ trại này. Đền xanh được bật, tôi liên lạc với hãng xe, chiếc xe muốn thuê đã có người đặt mất rồi, qua hãng khác thì tiền xe mắc hơn 160 Euro. Lại một vấn đề mới xảy ra. Nhắm trong đầu tôi tính, hiện giờ mới có được 30 người chắc chắn đi theo, số tiền xe thu được là 300, còn thiếu 360 Euro, số tiền yểm trợ mà các quỹ hứa chi đã dùng để giảm phần trại phí cho mỗi tham dự viên rồi. Còn một quỹ nữa chưa xin... tôi liên lạc với đội lân của Tâm Minh, đội lân hứa sẽ yểm trợ một phần, phần còn lại tôi tính với ban tổ chức trại, để trại tiết kiệm được số tiền mượn xe mini Bus, tiền xăng về chùa chuyên chở và thời gian cũng như nhân lực, chúng tôi nhận phần chuyên chở toàn bộ những dụng cụ nấu bếp từ chùa đến đất trại và đem về lại chùa. Ban tổ chức hoan hỷ chấp nhận ngay khi tôi đề nghị phụ chi cho chuyển xe 100 Euro... để bù đắp cái khoảng trống này (lợi hòa đồng ... chia). Thờ phào nhẹ nhõm, hạ bút ký giấy thuê xe. Gần đến ngày trại thì có thêm một số người đăng ký đi theo...!!!

Chiều thứ Sáu ngày Sáu tháng Sáu một xe Bus gồm các thành viên của chi hội và GdPt từ từ lăn bánh rời khỏi Viên Giác Tự trực chỉ đất trại Liên Hoa. Những lời chúc tốt lành và những cánh tay đang vẫy của những phụ huynh còn ở lại, tiễn đưa chúng tôi hoà lẫn với những tiếng cười vui vẻ của các em Oanh vũ trong xe đã xóa tan mọi sự mệt mỏi và lo lắng của tôi. Dựa đầu vào thành ghế nghe tiếng nhạc du dương của những bản hoà tấu phát ra từ loa ở trần xe, tâm tôi hướng về đất trại và chuẩn bị tinh thần cho các công việc sắp tới tại đây... _

NSST 18

LÀM TRAI

Hãy bước tiếp lên một niềm đau
Của người lỡ vận giờ chốn nao
Đừng hỏi tại sao thân lưu lạc
Xét kỹ lại mình trách gì nhau !

Kẻ sĩ xa quê thường bút rứt
Lầm than tủi cực đầu bể dàu
Thẹn lòng mỗi mắt trông đao đao
Chờ ánh bình minh lớp lớp sầu

Thứ dân chột thức năm canh vắng
Nào phải xứ mình mùi còn đâu
Ngỡ ngẩn quanh ta toàn tiếng lạ
Da diết, huê tình giọng, đàn bầu !

Tuổi trẻ nơi này chuộng sắc màu
Biết Việt nhưng nào biết nỗi đau
Tiếng oán tiếng than vang dội đến
Mấy ai được anh hùng mai sau ?

Đã xa xưa rồi trai thời loạn
Học đường quen học tiếng Tây - Tàu
Quốc tổ nhục vinh cần phải hấu
Thương Việt góp mình xóa niềm đau. □

Thiện Hỷ - Trần Quốc Khánh

NGOẠI ƠI !

(Để tưởng nhớ đến ngoại của con)
Minh Tuyên

*Ngạt ngào tình ngoại dâng hương
Chở con qua biển yêu thương một đời,*

*Đêm nghe gió vọng về khơi
Rì rào nghe gió ngân lời ca dao
Ngỡ như tiếng ngoại thuở nào
Ru con với vợ xiết bao ân tình.*

*Đêm nay con đối bóng mình,
Tưởng như dáng ngoại với hình hài xưa.
Nhọc nhằn dầu dãi nắng mưa,
Nuôi con côi cút, đợi mùa lớn khôn.*

*Ngoại ơi ! Vóc hạc hao mòn,
Ra đi giữa lúc chưa tròn ước mơ
Yêu thương tiếc nhớ vô bờ
Hương lòng con gửi tiếng thơ ngoại hiền !*

*Nguyện cầu nơi cõi bình yên
Chân như ngoại đến trong niềm tiêu dao. □*

Trang song ngữ Pháp - Việt

RITUEL DE PRIÈRES
DES FAMILLES BOUDDHIQUES
VIETNAMIENNES

Giác Nguyên

LES QUATRE VOEUX

Aussi nombreux que soient les êtres vivants,
Je fais vœu de les servir tous.
Aussi nombreuses que soient les passions,
Je fais vœu de les éteindre toutes.
Aussi nombreux que soient les enseignements,
Je fais vœu de les étudier tous.
La loi bouddhique inégalable,
Je fais vœu de la réaliser pleinement.

Les 3 préceptes des "Loriots"

- 1- J'ai toujours le Bouddha présent en pensée.
- 2- Je respecte mes parents et vis en harmonie avec mes frères et soeurs.
- 3- J'aime les humains et les animaux.

Les 5 Préceptes des Cadets

- 1- Le bouddhiste prend refuge auprès du Bouddha, du Dharma, de Sangha (la communauté des bonzes), et respecte les préceptes (*).
- 2- Le bouddhiste a de la compassion pour tous les êtres vivants, et respecte la vie des autres.
- 3- Le bouddhiste cultive son intelligence, respecte la vérité.
- 4- Le bouddhiste est pur dans son corps, sa pensée, ses paroles et ses actes.
- 5- Le bouddhiste vit dans la joie sereine pour avancer avec courage dans la bonne voie. □

(*) Les 5 préceptes du bouddhiste :

- 1- Ne pas tuer
- 2- Ne pas voler
- 3- Ne pas forniquer
- 4- Ne pas mentir
- 5- S'abstenir d'alcool et de stupéfiants.

NGHI THỨC TỤNG NIỆM CỦA
GDPT VIỆT NAM

BỐN LỜI NGUYỆN

Chúng sinh không số lượng,
Thệ nguyện đều độ khắp.
Phiền não không cùng tận,
Thệ nguyện đều dứt sạch.
Pháp môn không kể xiết,
Thệ nguyện đều tu học.
Phật đạo không gì hơn,
Thệ nguyện được viên thành.

Ba điều luật của ngành Oanh :

- 1- Em tưởng nhớ Phật.
- 2- Em kính mến cha mẹ và thuận thảo với anh chị em.
- 3- Em thương người và vật.

Năm điều luật của ngành Thiếu :

- 1- Phật tử quy y Phật Pháp Tăng và giữ giới đã phát nguyện.
- 2- Phật tử mở rộng lòng thương, tôn trọng sự sống.
- 3- Phật tử trau dồi trí tuệ, tôn trọng sự thật.
- 4- Phật tử trong sạch từ thể chất đến tinh thần từ lời nói đến việc làm.
- 5- Phật tử sống hỷ xả để dũng tiến trên đường đạo.